

ДЖОН БРАНЪР СИНИТЕ РОБИ

Превод от английски: Борис Миндов, 1986

chitanka.info

ГЛАВА 1

Карнавалната процесия се движеше покрай хотела, в който бе отседнал Дери Хорн. Тази нощ и през следващата седмица планетата Земя щеше да бъде сцена на карнавалния фарс. Процесии като тази се виеха през улиците на всеки град по терминатора. С движението на залеза около планетата и други градове щяха и да са присъединят към тях.

Небето сияеше със синя луминесцентна светлина: почти не се виждаше облаче. През карнавалната седмица тук-там по Земята щеше да превали дъжд, за да се запази метеорологичното равновесие на атмосферата. Но дъждът щеше да вали колкото е възможно по-навътре в морето, и то в такова местно време, когато повечето от веселящите се щяха да спят.

Дери Хорн се отдръпна от прозореца, който гледаш към улицата. Време беше да се облече и да се присъедини към веселието.

По кратка команда прозорците станаха непрозрачни, а вратите на гардероба се плъзнаха назад, за да разкрият сбирката от костюми, които бе поръчал за карнавала. Грабвайки наслуки един от тях, той го преметна на стола, свали обичайните си дрехи и влезе в банята да се освежи.

След душа влезе в сушилната кабинка и се загледа внимателно в голямото огледало, докато меката топлина изсмукваше влагата от тялото му. *„Това си ти — рече си той. — Това е Дери Хорн на двадесет и две години.“*

Виждаше тъмнокос младеж с бледа кожа и тъмносини очи. Пълната му уста беше отпусната отстрани. Плътта по ръцете и бедрата му бе мека, потрепваща леко при всяко движение.

Щом разбра, че се е изсушил напълно, Дери излезе от кабинката. Когато подът ѝ се освободи от тежестта му, леките струи горещ въздух престанаха да съскат.

Тръшна се гол на един тапициран стол и запали цигара. Ужасно състояние още през първата нощ на карнавала. Хрумна му, че една

напитка може да му помогне, и повика келнер. Келнерът се спря с ням въпрос пред стола му, без да се смущава от голотата на Хорн. Никакви дрехи не покриваха и неговото гладко, лъскаво пластмасово тяло.

— Искам нещо, което да ме измъкне от депресията — каза Хорн рязко. — Какво ще ми предложите?

Келнерът се поколеба.

— Аз не съм програмиран да предписвам за заболяване, сър — каза той. — Бих могъл...

— Аз не съм болен! — тросна се Хорн. — Искам някакъв стимулант. Най-добрия, който имате.

— Бих могъл да ви дам най-скъпия — предложи келнерът. — Предполагам, че той ще е и най-добрият. Макар да съм чувал от различни клиенти, че други, по-евтини, повече допадат на вкуса им.

— По-лесно би било, ако управата сложи на келнерска работа андройди вместо работи — възкликна Хорн. — Те поне имат известна представа кое какъв вкус има.

— Няма да има никаква полза от това, сър — с лека нотка на протест отвърна келнерът. — Както знаете, на андройдите е забранено да вкусват алкохолни напитки.

— Тази забрана би могла да се заобиколи — рече Хорн с вид на човек, който е заобикалял много наредби, защото беше богат. — Но една напитка би ти причинила само късо съединение.

Изведнъж му се видя смешно, че спори с робот, и се разсмя. Келнерът пристъпи внимателно напред.

— Не ми казахте какъв стимулант желаете — рече той.

— Оставете — отвърна Хорн, изправяйки се на крака.

Келнерът-робот излезе, влачейки пластмасовите си крака по дебелия килим.

Хорн навлече карнавалния костюм и огледа за последен път стаята — негова квартира за една седмица. Може би смяната на обстановката щеше да му подействува. Така или иначе, трябваше да се забавлява! Иначе целият му живот щеше да се сведе до същия кръговрат на монотонност и скука, от които се мъчеше да се измъкне.

Тази година се намираще в друг град; в хотелска стая вместо у дома си. На хиляди мили от притесняващия кръг на своите близки...

Не би било зле все пак да вземе някакъв стимулант.

ГЛАВА 2

Отиде машинално до частния асансьор, свързан с апартамента му, и натисна копчето, за да го повика на етаж си, но стenen високоговорител с мелодичен тон му напомни любезно:

— Сега е карнавална седмица, сър! В интерес на дружбата и общуването хотелът прекрати обслужването с лични асансьори и ги замени с общите асансьори. Молим завийте наляво по коридора, за да стигнете до най-близкия общ асансьор.

Хорн закрачи бързо към общия асансьор, натисна копчето и заоглежда неспокойно коридорите. Те бяха два и се срещаха тук под прав ъгъл.

В коридора, през който не бе минал, купчина багаж чакаше да бъде прибрана. Оттатък скупчените куфари, на равнището на пода, долови внезапно движение. Показа се ръка, сякаш протегната от човек, легнал по гръб. И в същия миг чу тихо стенание.

Може би беше само една дума: „Помощ!“

Ръката се отдръпна. Някакъв крак се вдигна бързо във въздуха и се стовари върху пода на коридора с пляскащ звук. Нещо изхруска, като че се счупи кост. И екна вик. Болката, с която беше пропит този вик, прониза мозъка на Хорн. Не, това не беше карнавална шега. Този вик се дължеше на болка.

Хорн се затича нататък.

Кожата на ръката, подаваща се от купчината багаж, беше синя. Андроид. Но все пак чувстващо същество, способно да страда. Тежки на вид кутии бяха струпани върху и около главата и тялото му.

— Прислуга! — извика Хорн. Зовът му се загуби в коридора. После се наведе да отмести скриващите трупа кутии. И едва не повърна, когато погледна надолу.

В сянката синята кожа на андроида изглеждаше сива, като на болен човек, ала чертите на лицето му бяха напълно човешки. По право — са били. Някой го бе удрял по лицето, докато очите му се бяха

пръснали, носът му бе смачкан върху скулите, зъбите му — изскочили от венците.

Никога в живота си Хорн не бе се чувствувал така безпомощен. Едната му половина настояваше да откъсна очи, да се завтече до асансьора и да избяга на улицата, където беше карнавалът. Другата му половина силно желаше да направи нещо, за да облекчи болката, която осакатеният андроид сигурно изпитваше.

Хорн усети как очите му се наливат със сълзи, когато андроидът, явно свестил се достатъчно, за да чува, се опита да вдигне ръцете си и да се вкопчи за света, който вече не можеше да вижда. Устата му беше разкъсана в ъгълчетата; той се помъчи да изрече няколко думи, но те бяха неразбираеми.

Хорн коленичи и улови синьокожата ръка. Андроидът простена като дете и стисна слабо ръката му, почерпвайки поне капчица утеха от допира.

Защо роботите не бяха се завтекли, когато Хорн бе извикал прислугата? Той се обърна ядно да викне повторно и се стресна, като видя, че някой вече стоеше на една-две крачки от него.

— Добре, че сте могли да направите поне толкова — произнесе мек глас. — Боя се, че нищо повече не може да се направи.

Хорн измъкна внимателно ръката си от ръката на умиращия андроид и се изправи.

— От хотелските служители ли сте? — попита рязко.

— Аз съм секретарят на управителя — отговори оня. — В момента, разбира се, замествам управителя. Какво се е случило?

Хорн му разказа.

— Вярвам ви! — Очите на секретаря бяха впити в лицето на Хорн. — Нямахте да ви повярвам, ако не бях ви видял да държите ръката му, когато дойдох. Но това няма никакво значение.

— Защо? — учуди се Хорн.

— Защото няма да има никакви последици. Не е престъпление. Вие можете да ни правите каквото си искате — и секретарят-андроид завърши сухо: — Ние сме заменими.

— Но... — подзе Хорн, сякаш не можеше да повярва.

— Е, вярно, той беше ценен за хотела. Етажен надзирател. Ако това се бе случило в обикновено време, управата можеше да даде под съд отговорното лице и да си възвърне разходите за обучението му и

може би да получи известно допълнително обезщетение за загубването му като служител. Но сега е карнавал. Едва ли има надежда да намерим виновника... Но все пак благодаря, че му държахте ръката. Повечето хора не биха постъпили така.

Хорн се почувствува особено поласкан, когато андроидът се усмихна, и му стисна ръката.

— Е, предполагам, че ще излезете да участвувате във веселбата.

Хорн поклати глава.

— Мисля, че не бих се веселил, когато това ми е в главата. Ще се прибера в стаята си и ще се помъча да го превъзмогна.

Тръгна отново по коридора. Бе изминал двайсет крачки, когато разбра, че е сбъркал пътя. Спря се и тръгна обратно. Надзърна през откренатата врата на един апартамент. А вътре...

— Хей! — извика Хорн. — Елате тук!

Секретарят на управителя дойде, без да бърза.

— Какво има? — запита той.

— Ще имате възможност да заловите виновника — каза Хорн и прекрачи през прага в апартамента. Беше като неговия. Като се изключи обитателят му. — Изглежда, че един и същ човек е свършил двете работи. И предполагам, че дори през карнавалната седмица силите на закона ще се заинтересуват от едно убийство.

Този човек беше червенокос, а кожата му имаше човешки оттенък. Лежеше по гръб на килима. Очите му бяха отворени и гледаха в тавана. Но не го виждаха. Голям остър нож с дървена дръжка стърчеше от гърдите му точно над сърцето и вероятно понеже с последните си сили на умиращ се бе опитал да измъкне острието, ръцете му бяха разположени около него, сякаш сгънати върху гърдите от състрадателен болничен служител.

ГЛАВА 3

Представителите на закона дойдоха неохотно. Те бяха четири андроида под ръководството на началник-човек, който с всяко свое движение сякаш питаше защо трябва да се занимава с тази работа, когато всички други се веселят навън. Беше сприхав човек на име Кулин, който пушеше цигара след цигара, докато командуваше екипа си из апартамента и коридора.

Направиха отливки на мъртвия човек и мъртвия андроид; стенанията и движенията на втория бяха замрели в мълчание няколко минути преди да пристигнат и не можаха да измъкнат нито една разбираема дума от смазаната му уста. Накрая Кулин реши, че няма повече полза, и екипът му, натоварен с апаратура, се събра около мъртвеца, който все още лежеше на пода.

— Кой е този? — попита Кулин.

Заместващият управителя андроид, чието име беше Дорди, повдигна рамене.

— Когато пристигна, се регистрира под името Уинч. Но то може да не е истинското.

— Изглежда, че не е оказал особена съпротива. Може би е извикал?

Дорди кимна:

— Така е докарал етажния надзирател... Тоя, когото намерихме умиращ в коридора.

— Този коридор... сигурно не се използва много?

— Освен през карнавала никой не го използва, защото всеки апартамент в хотела има частен асансьор.

— Значи убиецът е могъл да влезе и да излезе незабелязано. И сега е вероятно навън, дегизиран като марсианец или нещо друго. — Кулин направи широк жест. — Подходящо време е избрал за работата си. Е, ще разследвам случая, доколкото мога, но нищо не обещавам. — Той даде знак на един от помощниците си. — Вземи показания от

Хорн. А също и от Дорди, макар че тъй като е убит и андроид, не проумявам доколко биха тежали показанията на андроид в съда.

Записването на показанията отне малко време. След това мъртвият човек и мъртвият андроид бяха пренесени до един хеликоптер, който се спусна пред прозорците на апартамента. Би било вредно за репутацията на хотела да се изнесат по път, където клиентите биха ги видели — изтъкна Дорди.

И всичко свърши.

Хорн гледаше кървавите петна по килима, когато вратата на апартамента се отвори и влезе пак Дорди, придружен този път от двама работи-чистачи.

— Сгрешихте — каза той монотонно.

Хорн се привдигна с усилие.

— В какво?

— Че ще имам възможност да открия кой е извършил престъпленията. — Дорди повдигна рамене. — Освен ако лошото ми мнение за тоя Кулин не се дължи на предубеждение.

Хорн поклати глава.

— Струва ми се, че прекалено много вярваме на законността на Земята. Колко ли убийства силите на закона разследват в течение на една година?

— Две-три на един милиард жители — отговори Дорди разсеяно, тътрейки крак на едно място върху килима, откъдето роботите-чистачи бяха отстранили кръвта. — Без да се броят смъртните случаи с андроиди. А те са твърде много.

— Трябва да е много трудно... на такива като вас.

Очите на Дорди се впиха в лицето на Хорн.

— Искате ли да разберете колко е трудно? Сега сме карнавална седмица, време за веселие и дружба. Намерете синя боя и се намацайте с нея, сложете си обикновени дрехи и излезте на улицата. Ще бъде поучително. — Внезапно той се засмя пресилено. — Извинявайте, мистър Хорн. Една ваша честна постъпка ме накара да си фантазирам. По-добре да си затварям устата.

Хорн стана и се приближи до прозореца. Оттук виждаше брега на залива, където тъмни гребни лодки се носеха по многоцветно осветеното море.

— Този човек Кулин — каза той внезапно — май не го е особено грижа дали ще хване убиеца на... така наречения Уинч. Стори ми се, че андроидите, които помагаша на Кулин, бяха по-заинтересовани да открият кой е убил вашия етажнен надзирател.

— Защото нямаме нито семейства, нито роднини. Защото сме излезли от химическа колба, а не от утроба. — Дорди се усмихна горчиво. — По този начин всички сме братя, мистър Хорн.

Роботите-чистачи запитаха добре ли са свършили работата си, Дорди я одобри и те напуснаха помещението. Щом излязоха, той се приближи до гардероба и го отвори рязко.

— Защо всички вещи на Уинч са още тук? — учуди се Хорн. — Защо не казахте на Кулин да ги претърси?

— Аз си съставих мнение за Кулин още след пристигането му — отговори Дорди през рамо. — Защо той сам не се сети за това? Защото, както казахте, всъщност му е безразлично.

Говорейки, той продължаваше да отваря врати и чекмеджета. Повечето от преградките бяха празни. Остави вратите и чекмеджетата както си бяха и тръгна към изхода. На прага се спря и погледна назад.

— Сега имате възможност да докажете на дело това, което говорехте — че се интересувате за себеподобен с нож в сърцето толкова, колкото ние се интересуваме за подобен на нас със смазано на пихтия лице.

Той пъкна синьокожата си ръка в куртката на служебния си костюм, порови в джоба и подхвърли нещо плоско и продълговато на Хорн, който го улови машинално.

— Името му не е Уинч — каза Дорди. — Името му е Ларс Талибранд.

И излезе.

Дълги минути Хорн седя на стола си, въртейки в ръце дадения му предмет. Това беше нещо като портфейл от мътносив плетен метал. В него имаше нещо по-малко продълговато. Извади го. Беше тънка книжка, на предната корица на която бяха отпечатани думи на четирипет различни езика. Можа да разчете само един от тях.

Надписът гласеше „Гражданин на Галактиката.“

Вътре имаше биоснимка, чиито първоначални цветове бяха избледнели до еднообразно сиво. Но все пак бяха останали достатъчно подробности, за да се увери, че това беше червенокосият, умрял в тази

стая. Срещу снимката имаше страница с текст на непознат език, в средата на който изпъкваше името: *Ларс Талибранд*. Следващата страница обаче можа да разчете; вероятно тя беше превод на горното. В нея се казваше, че на еди кой си ден през еди коя си година правителството на някакъв свят, наричан Крию'н Дит, удостоило Ларс Талибранд със званието галактически гражданин, а отдолу с малко по-друг шрифт — че един свят на име Верние подкрепил удостояването, и пак с друг шрифт се добавяше, че един свят на име Лигос го потвърдил. Най-долу на страницата имаше списък на пет други свята, на които същият Ларс Талибранд направил услуги.

Какъв е бил човекът, който бе умрял тук? И какво е направил, та цели планети да са му признателни?

Следваха страници с планетни изходни и входни печати. Хорн пресметна, че са повече от двеста, обхващайки дваисет различни свята. Голям пътешественик е бил този човек!

Но когато погледна на последната страница за земен печат — не намери.

ГЛАВА 4

Хорн попита един робот за кабинета на Дорди.

— На третия етаж отдясно — отговори роботът.

Хорн влезе, седна и извади цигара. Бе я изпушил до половината, когато Дорди дойде.

— Извинявам се, че трябваше да чакате — рече той — Току-що изпратих последните андроиди от силите на закона. Те бяха малко по-старателни от Кулин.

Хорн извади сивото портмоне от плетен метал.

— Какво точно е това? аз го разчетох и предположих, че е някакъв пропуск или свидетелство. Но не съм чувал досега някой да е станал гражданин на галактиката.

— Земята не ги признава — отговори Дорди. — И нищо чудно. Както разбирам, това е странична планета. А в галактиката има много такива светове — както се вижда от внушителния брой печати в тази книжка.

Изведнъж Хорн изпита потискащо чувство за малоценност пред този синькокож човек, който в последна сметка не беше дори човек, а копие, получено от органични вещества по някакъв начин, чиито подробности му бяха неизвестни.

— Талибранд ми го даде при пристигането си — обясни Дорди. — Той беше най-ценното нещо, което имаше, като се изключи животът му. Раздели се с него само защото знаеше, че е в много голяма опасност, а да го намерят у него, значеше да реши съдбата си, колкото и добре да прикриваше следите си.

— Но защо го даде тъкмо на вас? — недоумяваше Хорн. — Познавахте ли го добре?

— Никога дотогава не бях го виждал.

— А от кого бягаше той? Как е разбрал, че е в опасност? И ако вие сте знаели, защо не казахте на Кулин?

— По същата причина, поради която не възнамерявам да кажа и на вас — усмихна се Дорди.

— Значи знаете.

— Зная... смътно. Бих могъл да посоча име и пак да не мога нищо да докажа...

— Вие май шикалкавите — каза Хорн внезапно. — Струва ми се, че пет пари не давате за Талибранд. — Захвърли на масата сивия портфейл с необикновеното книжле и стана. — Отивам да се забавлявам.

Тъкмо когато щеше да излезе от стаята, Дорди, който не бе помръднал, извика подире му:

— Мистър Хорн!

Хорн погледна назад, без да каже нищо.

— Грешите, когато казвате, че пет пари не давам за Талибранд. Той беше добър човек.

— Така пише и в книжката. Но според чие мнение? Той не е представлявал нищо на Земята.

— И тук грешите. Впрочем нямаше смисъл да оставя този документ у мен. Той ми е безполезен.

— И на мен — рязко каза Хорн и излезе.

Една подвижна обществена чешма минаваше бавно край входа на хотела, когато Дери стигна до улицата. Забърза след нея и я спря, за да отпие две-три глътки стимулант с плодов вкус, който течеше от десетината й чучура. Веднага го обзе изкуствена веселост. Купи си маска от един минаващ продавач и си я сложи. На тротоара зачака летящите таксита. Техните търпеливи работи бръмчаха недоловимо. Когато Хорн се приближи да избере някое от тях, от едно слезе влюбена двойка и той веднага го зае. Таксито се издигна бавно във въздуха, подскачайки като перо. Хорн вдигна глава нагоре да погледне звездите.

Човек се научава да разпознава тия, които имат населени планети. Само че по-късно ги забравя. Да го убиеха, не можеше да назове дори две от тия звезди или техните населени светове.

Наклони се настрана да погледа светлините под себе си. Таксито описваше широк кръг над града; ту чуваше шума на панаира, ту вятърът донасяше до него песен от някоя лодка, полюшваща се върху вълните на миля от брега. Карнавал!

Таксито се спусна на тревиста площ до панаира. Хорн слезе и се присъедини към група от една дузина или повече души, които ходеха

от атракция на атракция...

Оставаше само един час до зори. Някои вече спяха на земята; така ставаше обикновено през първата нощ на карнавала. Утре хората щяха да спят цял ден, а на залез щяха да се събудят освежени.

Хорн се озърна. Компанията му сякаш се бе стопила във въздуха. Опечален, той се заразхожда с наведена глава.

Някой идеше към него. Беше непознат, който се спря и погледна Хорн през златната си маска.

— Името ви е Хорн — каза той с глас, който му се стори познат.

— Да — призна Хорн. — Какво има?

Непознатият насочи към него шпага.

— Възнамерявам да ви убия!

ГЛАВА 5

— Трябва да сте луд — каза Хорн. — Та аз не ви познавам! И не съм направил нищо, което да оправдае това предизвикателство.

— Избирайте — рече човекът студено. — Честен двубой в зала за дуелиране или позорна смърт тук на тревата. — Шпагата се завъртя в ръката му. — Никой няма да види освен приятелите ми.

Хорн забеляза мълчаливи фигури в мрака около себе си.

— Добре — изрече той уморено.

Затаен гняв кипеше някъде в дълбините на душата му. Може би защото подсъзнателно бе разпознал противника си, макар че още не можеше да определи точно самоличността му.

Залата за дуелиране сега беше пуста. Собственикът ѝ дремеше на гишето. В ъглите на залата работи-чистачи чакаха да преметат напоените с кръв дървени стърготини и да ги заменят с нови за следващите клиенти.

Хорн се наведе да огледа на поставката оръжията за даване под наем. Досега той бе хващал шпага само на шега; тук обаче се касаеше за живота му. Значи трябваше да действа бързо, преди противникът му да разбере, че има пред себе си неопитен фехтовач.

Те заеха поза, докоснаха шпагите си, отбиваха ударите, извиваха се, преценявайки се взаимно. После противникът предприе ожесточена атака, но издаде тялото си с два-три сантиметра по-напред. В този миг Хорн прехвърли шпагата си от дясната в лявата си ръка, отблъсна шпагата на противника си, промуши го, измъкна шпагата си от тялото му и обърна гръб да излезе от залата. Изведнъж го озари една мисъл и той се завъртя на пети. Кой беше този човек? Коленичи в стърготините и кръвта и дръпна маската.

Нищо чудно, че гласът му се бе сторил познат, макар и прикрит под престорена тържественост.

Това беше груповият началник Кулин от силите на закона.

* * *

Хорн се мяташе неспокойно в леглото си. Беше физически изтощен, но не можеше да потъне в тъмната бездна на съня. Когато се опитваше, нападаха го видения, които го разбуждаха отново: предимно образи на лица. Лицето на андроида, когото бе намерил умиращ в коридора, го гледаше със смазаните си очни ябълки и го упрекуваше с разкъсаната си уста; чуваше гласа на Дорди. Лицето на червенокосия, който бе умрял от ножа, се стопи и се преля в лицето на Кулин, който бе умрял от шпагата му.

Странно! Какво е направил Ларс Талибранд?

Хорн не можеше да си представи например дядо му да получава свидетелства за заслугите си към признателната Земя! Той беше деспотичен старец. Много, много години старият Хорн бе снабдявал населението с повече работи от който и да е свой конкурент. Бе установил постоянно първенство над снабдителите-съперници, въвеждайки такова коренно усъвършенствуване, че се наложи всички заводи да бъдат изцяло преустроени. А другите компании толкова изостанаха с пласмента, че не можеха да си позволят сами да се преустроят.

След като дълго се мята и обръща, докато слънцето се издигаше на небето, Дери затъмни прозорците и най-после заспа.

Когато се събуди, нещо в стаята се бе променило. Отначало не можа да разбере промяната и си я обясни с това, че бе свикнал да се събужда през карнавала в своя дом или в дома на приятели, а сега за пръв път се намираще в хотел, и то в чужд град.

Но причината беше друга. Седна в леглото и се огледа. Най-после го забеляза. Нещо дребно, но важно.

Докато спеше, някой бе влизал в апартамента му — вероятно Дорди. Защото на масичката до леглото, на която бе оставил само кутия цигари и една носна кърпа, сега лежеше сивият портфейл от плетен метал, който бе принадлежал на Ларс Талибранд.

Обърна на снимката в началото на книжката. Сега тя бе съвсем посивяла. Свършено беше с Ларс Талибранд.

Сигурно е станал толкова важна личност, че враговете му са го гонили от свят на свят, та чак до Земята, където свидетелството му за

галактическо гражданство вече не го е предпазвало! В такъв случай вероятно е бил същевременно и толкова важна личност, че е бил обичан и помнен от хората, които е наричал свои приятели.

В главата на Дери Хорн започна да покълва решение като срамежливо цвете, което пуска зелени листенца, за да опита климата, преди да рискува да разтвори нежните си венчелистчета. Обърна на последната страница с печати и се вторачи в нея.

Нюхолм. Хубаво име. Различно от монотонния, спокоен, кух звук *Земя*.

Решението се затвърди.

Той отиваше на Нюхолм.

ГЛАВА 6

Обзе го опияняваща възбуда, примесена с хладно учудване от собствената му смелост. Имаше и примес от нетърпение: струваше му се, че всяка секунда след вземането на решението е пропуснатата възможност да напусне Земята. Скочи от леглото, извика и поръча на явилия се робот да прати Дорди при него.

Вече бе взел душ и се бе облякъл, когато синьокожият заместник-управител влезе.

— Търсили ли сте ме, мистър Хорн?

— Да. Аз напускам.

— Сигурно сте си намерили по-подходяща квартира до края на карнавала?

— Омръзна ми карнавалът — произнесе Хорн, наблягайки на всяка дума. — Омръзнаха ми хората, които участвуват в него. Омръзнаха ми и нещата, които вършат. Махам се от всичко това. Може би ще ви бъде интересно да знаете, че някой ме предизвика на дуел нощес... тази сутрин. Аз го убих.

— Не стигат ли досегашните убийства!

— Явно на него не му стигаха. После свалих маската му. Беше Кулин. Груповият началник от силите на закона.

— Това изяснява много неща — каза Дорди.

— Аз пък съм в пълно неведение — произнесе Хорн с печален тон. Роботът-сервитьор влезе, носейки табла със закуска. Хорн придръпна един стол и седна да яде. Имаше учудващ апетит. — А сега ми обяснете точно какво се изяснява.

— Мога само да ви предупредя — отговори Дорди. — Лошо е, че сте се замесили в убийството на Ларс Талибранд. Ако се бяхте държали като обикновен гражданин, ако бяхте изпълнили минималния си дълг, като дадете показания, а после се включите в карнавала и забравите случилото се — щеше да ви бъде простено известно невежество. Ала вие престъпихте нещо много важно и станяхте потенциална опасност за опасни хора.

— Но това звучи като историческа мелодрама! — замига Хорн.

— А нима не е драматично, че един човек е преследван от планета на планета, изгонен от области, където репутацията му служи за закрила, и убит на Земята, където имунитетът му вече не е в сила?

— Вие май знаете много за тоя Ларс Талибранд — каза Хорн.

— Много скоро ще разберете всичко и ще имате доказателства, ако си направите труда да отидете да ги видите.

— Именно това ще направя — заяви Хорн решително. — Цялата тази работа е такава мистерия, че няма да имам нито миг покой, докато не я изясня до дъно.

— Ще наредя да приготвят багажа ви, щом си осигурите превоз, мистър Хорн. Мисля, че добре ще постъпите, ако напуснете този град при сегашните обстоятелства.

Дорди кимна и излезе. Хорн потъна в размисъл.

Той бе дошъл само с толкова пари, колкото да посрещне най-насъщните си нужди през карнавалната седмица и да си купи билет за връщане. Дори и да похарчеше всичко преди завършването на карнавала, с билета можеше поне да се прибере у дома си.

Успя да намери двама-трима души с коли. Но те не бяха склонни да пътуват през време на карнавала. Целият обществен транспорт беше спрял. Собственият му хеликоптер, с който бе дошъл, беше паркиран в един обществен гараж, който щеше да се отвори чак на сутринта след карнавала.

Хорн заръча на робота-сервитьор да потърси Дорди. Но оня сигурно вече бе тръгнал насам, защото се яви в апартамента почти веднага след заминаването на робота.

— Май нямате голям успех? — попита Дорди.

— Дявол да го вземе — кипна Хорн, — никой не се интересува от нищо освен от този налудничав карнавал! Ще речеш, че светът е спрял напълно! — Седна и посочи на Дорди друг стол. — Ще запушите ли?

— Не ни е позволено — каза Дорди. — Устроени сме така, че да не пушим. И да не пием алкохол.

— Е — подзе Хорн, — мислите ли, че ще можете да отделите някого от хората си да ме закара до къщи? Или да ми намерите хеликоптер или нещо друго? Ще платя добре.

— Не е въпросът до плащането. На нас не ни е позволено да харчим пари на обществени места, тъй че богатствата нямат значение за нас. Е, възможно е да бъдеш материално по-добре от друг андроид, но няма особена полза от това, когато сме много по-зле от хората във всички други отношения.

— Не знам какво друго да предложа — обърка се Хорн. Изведнъж си спомни нещо от историята. — Какво ще кажете, ако ви предложа... как се е наричало? Грамота за освобождаване от робство, нали? Семейството ми е много богато. Бих могъл да уредя това, ако е възможно.

— Единственият начин, по който някой от нас може да получи свободата си, е да умре — отговори Дорди. — Я ми кажете, мистър Хорн, какво точно се надявате да постигнете?

— И аз не знам — призна Хорн. — Може би ще открия кой и защо е убил Ларс Талибранд и вашия етажен надзирател и да предам убиеца на правосъдието. Искам също да разбера какво правят там, отвъд нашето хубаво ясносиньо небе, какво прави един човек, за да стане гражданин на галактиката.

— Да, това е важно — съгласи се Дорди.

Хорн стана и се заразхожда из стаята.

— Аз съм обезпечен, богат, но сигурно старият ще ми каже, че съм глупав и не зная какво да правя с богатството си. Ала ако няма нещо по-важно в живота, по-добре да си прережа гърлото.

Изглежда, че в Дорди бушуваше някаква душевна борба; след малко той също стана.

— Добре, мистър Хорн. Ще се опитам да ви помогна.

ГЛАВА 7

В кабинета на Дорди имаше един едър андроид в работен комбинезон на общ техник.

— Мистър Хорн — посочи го Дорди, — това е Бърл. Той работи в градската комунална служба. Сега е свободен от дежурство и каза, че ще намери хеликоптер, за да ви закара до дома ви.

— Разбира се — обади се Бърл, — хеликоптерът ми не е комфортен като вашата лимузина, наех го за през нощта от службата за бракувани вещи. Но това си е ваша работа.

Хорн кимна и се обърна неловко към Дорди.

— Не знам как да изразя благодарността си. Мога ли да направя нещо? Казахте, че парите нямали значение за вас.

Бърл издаде звук — нещо средно, между сумтене и смях.

— Няма полза и от благодарности — рече Дорди. — Поне за андроид. Не бих си помръднал пръста за вас, ако не бяхте казали, че искате да продължите делото на Ларс Талибранд.

— А какво е това дело на Талибранд, за което вие, изглежда, знаете толкова много?

— Вие вече сте се включили в него — отвърна Дорди. — Затънали сте до гуша. И от вас зависи дали ще се измъкнете със здрав врат. Довиждане, мистър Хорн.

Чувство за страшно загубване на равновесие накара Хорн да потръпне за миг; като че се плъзгаше към ръба на пропаст и се мъчеше да се улови за нещо, което не можеше да намери. Той протегна ръка на Дорди, забелязвайки с гордост, че тя не трепереше, и след моментно колебание Дорди я стисна. Зад него Бърл изсумтя пак. Този път това можеше да се изтълкува като одобрение.

* * *

Хеликоптерът наистина по нищо не приличаше на пътническите модели, с които беше свикнал. Хорн седеше крайно неудобно на обикновена метална пейка между трополящия сандък за инструменти и ужасно разхлопаната врата. Бърл го предупреди да не се обляга дори с пръст на вратата, да не би да се отвори от само себе си.

Тук, горе, сред звездите беше студено; Хорн се облегна на пейката, за да поеме топлината, която се просмукваше от турбината зад пилотската кабина.

Нямаше никаква светлина освен звездната и смътното сияние на инструменталното табло.

Внезапно хеликоптерът взе да губи височина и групата светлини пред тях придоби познати очертания. Това беше семейното имение.

Хеликоптерът кацна и Бърл протегна ръка към резето на вратата. Тя се отвори, образувайки стълба до земята. Хорн слезе.

— Дорди ме помоли да ви върна това — каза Бърл и подхвърли нещо плоско и продълговато. Още преди да го улови, Хорн разбра, че е портфейлът на Ларс Галибранд.

Вратата се затвори и роторите образуваха отвесно течение, когато тромавият хеликоптер се издигна към небето.

Всеки момент, докато Дери Хорн вървеше бавно към градините, обграждащи къщата, очакваше да блеснат светлини и да се насочат към него. Ала вместо това пред него светна джобно фенерче и чу студен глас:

— Добро утро, мистър Дери. Приятно ми е да ви видя отново.

— Благодаря, Роул.

Хорн закрачи до андроида-иконом, който служеше на семейството още с внасянето му. Бе чувал споровете около вземането на работа на андроид в дома на най-големия производител на роботи на планетата, които накрая бяха прекратени с аргумента, че трябва да бъде вносен андроид, чиято престижна стойност ще надделее над всякакви други съображения. Но Роул беше все още единственият андроид в прислугата; останалите бяха конструирани по поръчка работи.

Бяха стигнали до дългия вътрешен двор пред къщата. Нейните прозрачни стени, които създаваха илюзия за цялостност на вътрешността и външността, му позволяваха да види, че в къщата нямаше никой, никой не се движеше освен вечно заетите слуги-роботи.

— Предполагам, че всички са в града — подхвърли Хорн.

— О, да. Мистър Хорн-старши го нямаше вкъщи днес или по право вчера, а мисис Лу каза да не я чакаме тази вечер. По-възрастният мистър Хорн пък казва, че карнавалът не му правел удоволствие както едно време. Той беше в много лошо настроение, когато се прибра вчера, и очаквам да бъде същият и днес.

— А сестра ми?

— О, мис Виа е с компания студенти под надзора на братовчедката ви мисис Леадора.

Дери влезе в къщата.

— А сега ми дай нещо да пийна и да хапна, Роул. Трябва да се подкрепя за спора с дядо.

ГЛАВА 8

Дери Хорн ядеше, седнал сам в дългата централна всекидневна. Едната стена беше напълно прозрачна и свързваше помещението с вътрешния двор. От другата странаменящите се светлинни ефекти всеки миг придаваха на стената различен цвят и шарки.

Той бе свършил яденето и запалил цигара, когато сестра му Виа влезе сред тълпа кряскаци и провикващи се млади хора под двайсет години, които Леадора, братовчедката им по майчина линия, се мъчеше да усмири.

Щом съзря брат си, Виа се втурна с вик към него.

— Дери, животно такова! Заради теб загубих баса си!

— Какъв бас? — запита Хорн кисело.

— Обзаложих се със Сампидж, че карнавалът толкова ще ти хареса, че няма да се върнеш. Той каза, че ще се върнеш, понеже било много по-весело да прекараш карнавала с познати хора. Сега си тук, значи той излиза прав, така ли?

— Загубила си баса — каза Хорн и стана. — Аз не се върнах заради карнавала, а сложих точка на карнавала и на всичко около него. Върнах се да взема от дядо сто хиляди, за да мога да замина за Нюхолм или може би още по-далеч. Ала Нюхолм ще бъде началото.

Лицата се обърнаха и очите се вторачиха в него.

Някой, комуто това моментно прекъсване не се нравеше, захвърли дебела възглавница; след миг избухна ръкопашен бой, ала на шега, съпроводен със смях и писъци на преувеличен ужас.

Изведнъж един стържещ глас прерязва врявата.

— Какво е това, дявол да го вземе? Роул, изгони тая тайфа хулигани оттук!

Младите хора оставиха засрамено възглавниците, измънкаха „Добро утро, сър!“ и се изпариха.

Дядо Хорн ги гледаше навъсено от вратата, после влезе тежко във всекидневната. Чак сега старецът забеляза внука си.

— Дери! Какво правиш тук? Мислех, че докато трае карнавалът, нашата компания не ти е по вкуса. Да не си променил мнението си?

Отговорът на Дери беше толкова груб, колкото въпросът:

— Реших, че такава компания не ми подхожда. Върнах се да поискам сто хиляди от полагаемото ми се и напускам Земята.

Дядо му се наклони напред, сякаш не вярваше на ушите си.

— Момче, ти или не си с всички си, или... А-ха, разбирам. — Той се облегна назад, кикотейки се. — Коя е, а?

— Не съм лапнал по жена! — отвърна Хорн. — Просто ми е дошло до гуша — от карнавала, от Земята, от всичко. И освен това трябва да свърша там една работа.

Деветдесетте години на дядото не му личаха: той често се възползуваше от това, за да се опита да завърже братски разговор с внука си. Сега потупа възглавницата на стола до себе си.

— Ела да седнеш, Дери. Не искам да кажат после, че не съм имал време да се занимавам със семейните проблеми.

Хорн поклати глава и остана прав.

— Миналата нощ убих един човек; групов началник от силите на закона... — подзе той, а дядо му подскочи.

— Сетих се аз, че зад твоята идея се крие някаква причина. Но положението не е непоправимо. Как стана това?

— Спря ме и ме заведе насила в една зала за дуелиране.

— И си убил противника си в честен дуел? Е, момче, така е на карнавал! Нищо не могат да ти направят за това.

Отвън се чу шум на слизащ хеликоптер. Старецът кривна глава на страна.

— Почакай да дойде баща ти, пък тогава ще видим дали ще можем да избием от главата ти тази налудничава мисъл.

Баща му влезе, почти замаян от стимуланти; старецът прати Роул за противосредства и торбичка с лед. Дери Хорн-старши възрази вяло, но старецът го плесна, като че беше дете.

— Избистри си главата, и то бързо! Тук е твоят син, натъпкал главата си с някаква налудничава идея да избяга от Земята, а ти си мъртвешки пиан.

Думите веднага подеждуваха.

— Какво си е наумил!? — извика Дери-старши и насочи кръвясали очи към сина си.

Хорн разказа. Когато свърши, настъпи тишина, през време на която напразно търсеше по лицата на слушателите си признаци, че са го разбрали.

— Значи само защото карнавалът ти бил развален от някакъв извънпланетен тип, намушкан с нож — заговори най-послед баща му, — ти искаш да се отървеш от всичките си семейни задължения и да се запилеееш на някакъв изостанал свят, където по всяка вероятност ще работиш с кал като... като земеделски робот!

— Семейни задължения ли! — пламна Хорн. — Хубаво звучи това от устата ти! А не съм те виждал никога да вършиш нещо друго освен да прехвърляш собствените си задължения върху гърба на дядо!

— Би трябвало да ти дръпна един пердах! — избухна баща му.

— Седни, Дери! — заповяда му старецът. — Работата е сложна. Аз мисля, че преди всичко трябва да направим нещо с оня андроид в хотела..., който ти е втълпил мисълта, че си в опасност, понеже се бъркаш в това убийство на извънземен човек. Ще се погрижим за него!

— Нищо подобно няма да направите. Омръзна ми да се крия зад парите ви! — прекъсна го Хорн.

— Не се стесняваш да ми искаш сто хиляди, а! Петорно повече, отколкото са нужни, за да се уреди работата без шум!

— Добре — каза Хорн уморено. — Забравете това. Мисля, че имам достатъчно за еднопосочен билет.

— Ако бе имал благоразумието да не си пъхаш носа, където не ти е работа само заради един нищо и никакъв андроид...

— През последните двацет и четири часа аз срещнах андроиди, които са по-добри хора, отколкото вие ще бъдете някога! Те поне вършат някаква полезна работа!

След това настъпи продължително ледена мълчание. Най-послед го прекъсна шумолене на пари.

— Щом мислиш така за нас, млади човече, мисля, че ще е по-добре да напуснеш Земята — каза дядо му. Очите и цялото му лице бяха като камък. — И щом смяташ, че андроидите вършат по-полезна работа от мен или от баща ти, ще те поставя да вършиш работа на андроид. Има един кораб от Нюхолм, който в момента товари партида работи. Възнамерявах да изпратя андроид за суперкарго^[1]. Вместо него пращам теб. Не ме прекъсвай! — тросна са той на сина си, който

възразяваше вяло. — Мой потомък иска да дружи с андроиди вместо със себеподобните си! Отвратително и нетърпимо! — Той подаде шепа банкноти. — Ето ти таксата за пътуването. Тук има двадесет хиляди. Не ти ли стигат? Твоя работа! Във всеки случай аз ще се погрижа да не се върнеш на Земята и ще те накарам да ме хленчиш за помощ.

Хорн взе парите и ги преброи бавно. Когато стигна до деветнайсет хиляди, върна последната банкнота.

— Това е за храната, пиенето и облеклото, които ви струвам — каза той с колкото е възможно по-обиден тон.

Дядо му се изправи зачервен. Протегна ръка към изхода.

— Вън! — извика той пресипнало. — И да не си стъпил повече тук!

После се завъртя на пети и изскочи от стаята.

---

[1] Суперкарго — отговорник за товара на кораб. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

— Тук е мястото за суперкаргото — каза първият помощник-канитан на кораба и посочи с палец през тесния люк към малката каюта. — Оставете си партакешите и вървете в трюм номер едно да се занимаете с товарителницата. Разполагате общо с 25 минути.

Хорн едва успя да се провре през люка, захвърли вещите си и се огледа. Лицето му сигурно отразяваше чувствата му, защото първият помощник повдигна рамене.

— Помещение за андроиди — рече той. — Какво друго очаквахте?

Когато първият помощник си отиде, Хорн напъха, доколкото можеше, част от багажа си под койката, после седна на нея. Койката беше корава почти като голата метална пейка в хеликоптера, с който Бърл го бе докарал у дома му. Имаше леген и кран под налягане. Имаше също шкаф за дрехи. И нищо друго.

Изведнъж забеляза, че пет от ценните му двайсет и пет минути бяха изтекли. Разпредели багажа си. После се изми и смени обикновените си дрехи с неудобното служебно облекло, дадено му от първия помощник. Почувствува се в странно приповдигнато настроение от грубата материя, в която беше облечен. Тя значеше, че върши нещо, колкото и черна работа да беше то.

Три минути! Дери Хорн изхвъркна от каютата. Затрудни се, докато намери трюм номер едно; първият помощник чакаше там.

— Виждам, че това пътуване ще бъде трудно — промърмори той. — Особено с един глупав човек-суперкарго. Андроидите поне вършат каквото им кажем!

С пламнали бузи Хорн взе товарителницата и започна старателно да я сверява. Роботи, налягали търпеливо в пластмасовите си сандъци, чакаха да се събудят в Нюхолм.

— А сега обратно в каютата — каза първият помощник накрая. — Обедът е след четвърт час, а излитането — два часа след това. Не

знам с какво да ви храним. Не можем да ви тъпчем с храна за андроида, защото сте човек.

Но когато първият помощник заведе Хорн в трапезарията, капитан Лароу, който беше вече на масата, сложи приборите си и изгледа натрапника.

— Хорн! — каза той смразяващо. — Какво търсите тук?

— Първият помощник ме доведе — отвърна Хорн.

— Дайз, не ти ли казах, че старият Хорн даде строги, изрични нареждания този работник да бъде третиран като андроид? Това се отнася и за храната, и за всичко останало! Свали го в каютата му и му дай полагаемата се дажба. Може да не ви хареса след деликатесите, които сте яли на Земята, но това ви се полага. — Той изръмжа и се залови пак със сочното месо в чинията си.

Храната на андроидите беше нещо като сивозеленикава каша — някакъв вид морски водорасли, емулгирани и подсилени. Хорн преглътна малко от нея, уединен в каютата си. Двайсет минути след излитането храната се върна обратно.

— Ще трябва да свикнете — каза Дайз съчувствено. Той се бе издигнал на една стъпка над нормалния под.

— Вие, от Нюхолм ли сте, мистър Дайз?

— Да, разбира се! Вие се намирате на нюхолмски кораб.

— Как е на Нюхолм? По какво се различава от Земята?

Хорн се мъчеше да седне с каишките, които го придържаха за койката; лицето му беше почти с цвета на несмяната андроидна храна, която бе повърнал.

— Защо искате да знаете?

— Главно по тази причина заявих на дядо си, че искам да се махна от Земята. На дваайсет и повече други свята живеят хора, а ние на Земята нищо не чуваме за тях, освен когато купим нещо вносно. Аз искам да зная какви са хората там, как мислят, как са обличат, какво обичат да ядат — изобщо какъв е животът им.

Дайз му каза, че те мразели земляните, които били прекалено много и обичали да натрапват начина си на живот. Но описа блестящо световите, които бе посетил. А после взе да облекчава работата на Хорн тук. Ала Хорн започна да подозира, че Дайз би се държал по същия начин и с андроид.

След три дни Дайз отвори вратата на каютата на Хорн в определеното за ядене време и го завари да тъпче устата си с безвкусния буламач. „Ела тук!“ — каза той и го поведе по тунелите към трапезарията. Учуден, Хорн се поколеба на входа.

Капитан Лароу посочи с ръка един стол.

— Моля, заповядайте при нас, мистър Хорн — произнесе той тежко. — Мистър Дайз казва, че вие ще бъдете полезен за нашата компания.

След още три дни извършиха Големия скок през светлинните години. Когато кацнаха и разтовариха трюмовете, Дайз завари Дери в каютата му, облечен отново в обикновените дрехи.

— Значи няма да останеш при нас — каза Дайз полунасмешливо.

— Не. Но с удоволствие някога пак бих дошъл с вас.

— Винаги ще бъдеш добре дошъл — рече Дайз. — Слушай, връщам си назад това, което казах за андронидите.

— Че с тях се работело по-лесно? — Хорн се засмя. — Е, може и да е така. Какво ще товарите за обратния курс?

— Андрониди, както винаги.

— Андрониди ли?! В същите трюмове, както роботите?

— Ами да! С изключение на оня, когото ще изберат за суперкарго: той ще се настани в тази каюта.

— Върти ли се добра търговия с тях? Аз пък мислех, че повечето андрониди на Земята се правят там.

Дайз поклати глава.

— Много малък процент от тях се правят на Земята. На всеки тридесет дена пренасяме по хиляда и осемстотин. Те дори не идват от Нюхолм, просто ги превозваме дотук. Правят ги надалеч. В Лигос, предполагам. Или на Крию'н Дит.

Значи гордостта на семейството му, че притежава Роул, вносен андронид, беше напразна! Хорн се засмя.

— Е — каза Дайз, — искаш ли да дойдеш с мен в града?

— Ще бъде чудесно — съгласи се Хорн. — Само за момент да проверя дали съм взел всичко. — Той надзърна в шкафа и под койката, но не намери нищо; после провери дали парите му са на сигурно място в джобовете. Накрая извади малкия сив портфейл от плетен метал и издърпа книжката до половина, за да се увери, че наистина съществува. Точно когато го прибираше, ръката на Дайз улови неговата

в желязна хватка. Той измъкна портфейла от шепата на Дари и го вдигна пред очите си.

— Какво търси такова нещо у теб, дявол да те вземе? — произнесе той със смразяващ глас. — Досега не си направил нищо, с което да заслужиш това... ти... ти, мръсен земен мошеник!

ГЛАВА 10

Напрежение смрази въздуха като буца лед, пусната във вода. После Хорн се засмя нервно.

— Защо не погледнеш вътре? — предложи той. — Това не е мое и не претендирам да е мое.

Дайз погледна книжката и видя посивялата снимка.

— Откъде го имаш? — попита той.

— Беше на един човек, който бе убит през първата нощ на карнавалната седмица в същия хотел, в който бях отседнал и аз. Дал го на андроида заместник-управител на хотела, а той го даде на мен. Аз пък... е, не беше съвсем вярно това, което ти казах за решението си да напусна Земята. Или по-право беше отчасти вярно. Аз реших да проследя пътя на Ларс Талибранд от Нюхолм нататък, докато узная причината за убийството му.

Искрица на уважение започна да смекчава подозрителността в очите на Дайз.

— В същото време един андроид бе пребит — продължи Хорн — вероятно от същия убиец. Както казах, секретарят на управителя на хотела е андроид. Предполагам, че съм му направил добро впечатление. Явно не можеше да предприеме сам това пътуване, но пося семето на тази идея в главата ми, а на мен ми беше омръзнало и исках да *направя* нещо. Та семето се хвана. И ето ме тук.

Дайз избухна в сподавен, горчив смях.

— Човече, не вярвам да пътуваш вече с нашия кораб. Ти си се забъркал в лоша работа. — Той прелистваше книжката почти с благоговение, преглеждайки изходните и входните печати.

— Ти май знаеш много за тези документи? — подхвърли Хорн. — Аз никога досега не бях виждал такъв документ.

— Нито аз, поне истински.

— А кои са тия граждани на Галактиката? Какво вършат?

— Повече от всички нас, взети заедно, и малко по-добре — отговори Дайз накратко и пхна портфейла обратно в ръката на Хорн.

— Впрочем те не са много. А и никога не са били.

— Казаха ми, че на Земята не ги признавали.

— Тъпаците на Земята не биха признали дори Слънцето, ако то се превърне в нова звезда — изсумтя Дайз. — В момента има трима граждани на галактиката... Не, пардон, само двама, щом Ларс Талибранд е мъртъв. Знаем, че преди няколко години е бил провъзгласен за такъв гражданин и още един, но не разбрахме кой е, защото казаха, че ако се публикуват името и снимката му, ще бъде разпознат, където и да отиде, и това ще пречи на дейността му. Другите двама са много стари; единият е на Верние, а вторият — на Артуърлд. Гейк на Верние беше медик. Зарази се с половин дузина болести, които всички смятаха за неизлечими. Ала се излекува. Синтезирал сам в лабораторията си някакъв вид бактериофаг, който според него можел да се справи с всички тия болести, Отказал да го изпробва върху доброволци, да не би да не подействува.

— Изглежда ми смел човек — каза Хорн. — А оня на Артуърлд?

— Космически герой — обяви Дайз с гордост. — Една звезда там беше на път да стане „нова“; ала никога не са правили пълна спектроскопия на „нова“, затова настанили цял град с апаратура на най-близката ѝ планета да предава данни по радиото. Само че приближаването на „новата“ заглушавало сигналите. А данните им били много нужни. Не можели да пратят робот, понеже електрическите му вериги ще бъдат унищожени от радиацията. Тогава отишъл този човек... Но бил страшно обгорен — осакатен за дълги години. Както виждаш, условието да станеш галактически гражданин е да извършиш нещо от полза за населението на цели планети.

— А какво е направил Ларс Талибранд?

— За него не зная. Но сигурно е било нещо друго. Може да е разкрил някаква далавера — контрабанда с лекарства или медицински шантаж.

— Какво е пък това?

— Някой изкупи например наличните запаси от някакъв антибиотик по време на епидемия и надува цената, понеже хората са в нужда. Или го разводнява така, че хората продължават да боледуват и се принуждават да го купуват по-дълго време.

— Ако се е занимавал с разкриването на нещо подобно, сигурно някой го е намразил дотолкова, че го е гонил чак до Земята и го е убил

там — предположи Хорн.

Дайз кимна.

— Е, ако си готов, да тръгваме.

* * *

Сега чувството, че се намира извън Земята, започна да го завладява. Преди всичко повърхностните на вид неща: по другото устройство на къщите — по-малки и по-нагъсто една до друга. Липсваха хеликоптери. Наземните коли се движеха с електричество, получавано от слънчеви акумулатори — обясни Дайз.

Освен разликите имаше и прилики: хора по улиците, мъже и жени като земните, само че облечени другояче, с по-друга външност, средно по-ниски на ръст с около половин глава. Но все пак човешки същества. *По-низши* човешки същества.

Хванаха някаква обществена наземна кола, която Дайз нарече автобус. Шофьорът беше човек. На Земята, разбира се, градският транспорт беше роботизиран и автоматично програмиран.

Имаше обаче и друга разлика. От пристигането си насам Хорн не бе видял андроид, докато на Земята почти на всеки десет минути в населен център ще видиш някъде синьокож човек. Спомена това на Дайз, който се изсмя сухо.

— Човече, андроидите *струват пари*! Струват страшно скъпо! В целия Нюхолм може да има двеста, без да се смятат транзитните. Те отиват на Земята, а ние получаваме работи, металообработващи машини и други подобни.

— Значи тук не се произвеждат работи?

— Само прости. Нямаме необходимите ресурси да произвеждаме такива, каквито произвежда дядо ти.

Дайз го побутна да слязат от автобуса; озоваха се на тиха улица с продълговати едноетажни къщи, засенчени от местни дървета. Една врата на двасет крачки се отвори и от нея изскочиха с радостен крясък две момченца на около осем и десет години. Вдигайки ги по едно във всяка ръка, Дайз подвижна на Хорн да влезе. Посрещна ги жена му — хубавичка, дребна женица, която като че ли преждевременно бе стигнала средната възраст.

— Това е Дери Хорн. Той пътува с нас през този рейс — обясни Дайз. — От Земята е, но е човек на място.

Хорн влезе вътре. Мебелировката, общо взето, беше същата по устройство, но безсъмнено направена от местни материали, само оформени, а не преработени. Жената донеса някаква светла, ароматна напитка в груби пръстени чаши.

Дайз отпрати момченцата и погледна госта си.

— Доведох те тук главно защото мисля, че ако вземеш да обикаляш Нюхолм и да правиш глупави забележки, ще си навлечеш беля. Аз те наблюдавах през цялото пътуване и ти ми се стори човек със здрав разум. Но си луд, ако се захванеш с работата, която си си наумил. По едно време мислех да се опитам да те разубедя. Но няма да го направя. По две причини. Първо — ти имаш твърда воля, а с твърда воля и много късмет могат да минат през адския огън хора, от които най-малко очакваш това! Второ — не искам да спирам землянин, който наистина си е втълпил в главата да извърши нещо, което има смисъл, вместо да си живее спокойно, както, изглежда, правят повечето от вас — Дайз вдигна чашата до устата си и я пресуши до дъно. — Фактически ти си вече на половин път. Нека те избутаме до края на пътя.

ГЛАВА 11

Дери Хорн не възнамеряваше да тръгне да показва снимката в книжката на властите в космодрума и на разни хотелиери и да пита виждали ли са този човек. Първо — имаше да обикаля твърде много места, и второ — ако Талибранд никога дотогава не е стъпвал в Нюхолм, вероятно тайнствената му работа не е засягала пряко този свят.

С помощта на Дайз си състави представа за двустранната търговия от която курсовете на Дайз между Нюхолм и Земята представляваха само последния етап. Роботи в една посока, андроида — в друга; съотношение приблизително осем към три.

Дайз не знаеше от колко време се вършеше това; сигурно толкова отдавна, че никой, когото бе срещал по време на космическата си служба, не помнеше вече.

— Но защо се интересуваш толкова за тази търговия? — попита той. — Мислиш ли, че тя има нещо общо с Талибранд?

— Възможно е — допусна Хорн. — Аз възнамерявам да проследя движението на партида роботи. Една трета от товара, който докарахме тук, е предназначена за Крию'н Дит. А Крию'н Дит е бил не само последната спирка на Талибранд преди Нюхолм при пътуването му до Земята, но и най-често посещаваният от него свят и светът, който го е обявил най-напред за галактически гражданин. И ще казвам, че съм внук на Хорн, от фирмата „Роботи Хорн“, който учи занаята и обикаля световите, които внасят нашата продукция, за да се запознаем непосредствено с тях.

— Аз пък мислех, че си прекъснал всякаква връзка със семейния бизнес — забеляза Дайз, повдигайки вежди.

— Така е. Но нужно ли е да знаят това на Крию'н Дит? Той е доста далеч оттук, нали?

— През четири... не, през пет системи. Ходил съм там два-три пъти, когато бях стажант, преди да реша да се ожения и да започна да работя, за да се издигна до капитански чин.

— Е — каза Хорн, — смятам, че е време да започна да използвам парите на дядо си за нещо полезно.

* * *

Ако искаше да отиде до по-близки системи, можеше да пътува със сравнително луксозни пътнически кораби. Ала Крию'н Дит беше свят извън редовните пътнически маршрути, пункт, в който всъщност, така да се каже, започваше границата.

Хорн се яви в управлението на космодрума, облечен по последната земна мода, придавайки си лениво безразличие, което смяташе подходящо за официалната му роля като внук, твърде неохотно тръгнал да учи занаята на семейството. Предложиха му да се прехвърли в последния възможен момент на друг, неудобен кораб.

— Не — отговори Хорн небрежно. — Това значи забавяне. А аз бързам. Предпочитам да се кача на товарен кораб, ако стане нужда, стига да ме закара до Крию'н Дит.

Най-после признаха, че има такъв кораб, който трябва да замине утре; той пренасял работи на неговата фирма.

— Ще ми свърши работа — каза Хорн и сложи на бюрото необходимата сума.

Пътната такса за Крию'н Дит се оказа по-малка, отколкото бе предполагал, водейки се от земните тарифи. Както му бе казал Дайз, покупателната стойност на парите се покачваше право пропорционално на разстоянието от Земята.

Два часа преди излитането Хорн отида на космодрума да уреди формалностите с властите. Дайз дойде с него, защото трябваше да се яви на кораба си, за да се занимае с товаренето. От сивото прихлупено небе ръмеше лек дъжд и духаше студен вятър. В един двор в края на космодрума стотици андроиди стояха прави или лежаха, сгушени един до друг, предпазени само от униформените си наметала от груба материя.

— Да пукнат тези глупави космодрумни чиновници! — изруга Дайз. — Защо не са сложили навеси? Ще загубим половиния си товар от пневмония, ако ги качим на борда в такова състояние!

Той си тръгна с неопределено обещание да дойде пак, за да изпрати Хорн. Поглеждайки нещастната купчина андроида, Хорн закрачи бавно под дъжда към канцеларията на космодрума.

Там го чакаше нетърпеливо капитанът на кораба, който щеше да го откара до Крию'н Дит — жилав човек на име Шембо, криюндиец по рождение. Когато изпълниха формалностите, той покани Хорн да го придружи до кораба и лично го поведе през космодрума. Очите на Хорн неволно пак се спряха върху чакащите андроида; междувременно оплакването на Дайз бе дало резултат и сега андроидите се намираха под платнени навеси, които плющяха от вятъра като крила на умираща птица.

— Добра стока, а? — каза Шембо с широка усмивка. — Докарахме много с този рейс.

— Значи са от Крию'н Дит?

— Ами, не! Те отдалеч. Може би от Артуърлд, а може би от подалеч. Не знам. Ние вземаме от други кораби на Крию'н Дит четири партиди. Аз купувам най-добри от всяка на... Как го казвате? Когато всеки казва своя цена?

— Търг — отвърна Хорн.

— Да, тр-ъг. Аз много добър купувач на андроида, вземам най-добри и отнасям с тях добре. Малко умират! Други търговци не толкова добри, плащат ниски цени, получават лоша стока, губят мнозина, после искат по-висока цена, отколкото струват.

Хорн не можеше да повярва, че далечни светове като Крию'н Дит владеят технологията за производство на изкуствени живи същества дори от най-прост вид.

Някой зад тях извика и Хорн се обърна: една от нюхолмските електрически наземни коли бе спряла безшумно на двацет крачки от тях. В кабината се бе изправил някакъв човек, придържайки с ръка шапката на главата си, понеже дъждовитият вятър заплашваше да я вдигне.

— Вие ли сте Дери Хорн? — подвикна той. Хорн отговори, че е той, и шофьорът приближи колата си съвсем близо до него.

— Извинявайте за безпокойството, мистър Хорн — каза човекът с шапката. — Можете ли да дойдете за малко в канцеларията на космодрума? Изглежда, че са пропуснали да поискат да подпишете

декларация, че няма да се настаните за постоянно на работа в Крию'н Дит.

Човекът в наземната кола отвори вратичката и слезе учтиво да даде път на Хорн ала се смрази все още с ръка на вратичката. Очите му се разшириха от ужас.

Хорн бе дръпнат рязко с внезапно, енергично движение. Шембо бе протегнал едната си ръка, в другата държеше неугледно, но ефикасно огнестрелно оръжие, насочено в диафрагмата на човека от наземната кола.

— Няма да има такава декларация! — процеди Шембо през зъби. — Вие много богат човек, мистър Хорн, а тия... — той вмъкна някаква дума, която Хорн не разбра, вероятно криюндитска псувня — опитват да ви отвлекат за откуп. Вие вървете на кораб. Бягайте!

ГЛАВА 12

— Не! — отсече Хорн. — Аз имам по-добра идея. Вместо те да отведат нас, ние да отведем тях!

Шембо се усмихна мрачно.

— Добра идея — рече той. — Можеш караш кола?

— Накарай ги да слязат и да вървят пеш — повдигна рамене Хорн. — Нека си измокрят краката като нас.

— Добре! Ти... — Шембо насочи дулото на пистолета си към шофьора — слез с приятеля си.

Преведоха двамата през космодрума до кораба. Шембо повика половин дузина яки свои хора и им заповяда да стоят на стража, после свали пистолета си.

— Най-напред да чуем имената ви — каза Хорн с колкото е възможно по-строг тон.

Шофьорът погледна бившия си пътник, който, изглежда, беше началникът. Оня се намръщи и не каза нищо, но погледна шофьора, сякаш очакваше от него да направи нещо; шофьорът поклати глава и внезапно пътникът го удари под брадата. Шофьорът се свлече бавно на земята със сгърчено лице. След миг и пътникът го последва. Преди да падне, той направи някакво движение с челюстта си и Шембо се сети. Той пхна дебел пръст в устата на пътника, после се извърна с недоволно ръмжене.

— Отрова, скрита в зъб — каза той на Хорн. — И двама мъртви.

Хорн беше напълно уверен, че тия двамата са се заинтересували от него, защото той пък се бе заинтересувал за съдбата на Ларс Талибранд. Помоли Шембо да нареди да свалят от трупове всичко, което би разкрила самоличността им, и да ги оставят там, където си бяха. Нека Нюхолм им бере грижата! Той искаше да се добере до Крию'н Дит.

Според намерените у двамата мъртъвци документи те са били агенти за внос и износ от Макспан, един от близките населени светове. Имената им бяха Уд и Кейвългрюн. Уд беше началникът.

Най-важните документи се оказаха две-три инструктивни писма. Едното се отнасяше за пристигането на партида андроиди на Нюхолм, за да бъде прехвърлена на Земята по „обичайната“ процедура.

В този момент корабът се издигна и се наложи Хорн да остави писмата настрана, за да превъзмогне ускорението. Когато настъпи състоянието на безтегловност, той се разположи така, че да прочете второто писмо. То беше подписано от някой си Кайър:

„Научаваме, че някакъв хлапак, който се нарича Дери Хорн и твърди, че е от фамилията Хорн, притежателка на фирмата «Роботи Хорн», възнамерява да отпътува от Нюхолм за Крию'н Дит. Корабът е криондитски под командването на капитан Шембо.

Тъй като имаме сведения, че Дери Хорн се е заинтересувал от смъртта на Ларс Талибранд и по-късно убил един от местните ни агенти, смятаме, че е желателно да бъде задържан. Той едва ли може да създаде сериозни неприятности, но все пак трябва да се застраховаме.“

Хорн се докачи, че го наричат „хлапак“, но разгърна третото писмо. То беше по-отдавнашно и много кратко:

„Можете да престанете да се безпокоите за криондитския проблем. Той бе решен на Земята след известно забавяне.“

Криондитският проблем, решен на Земята, вероятно е бил намесата на Талибранд в тамошната работа, завършила със смъртта му. А що се отнася до работата... Вносно-износната фирма, за която са работили Уд и другарят му, е търгувала с андроиди...

След небрежно почукване в каютата влезе Шембо. Жилавият криондитец, увиснал във въздуха, се ухили на Хорн.

— Ти не такъв, какъвто предполагах — заговори той направо. — С каква цел пътуваш?

Хорн се поколеба. Шембо му бе направил голяма услуга: той явно нямаше нищо общо с хората, които преследваха Ларс Талибранд. Но по-безопасно беше Хорн да се придържа към измислената си история.

— Дядо ми иска да го наследя в занаята — излъга той. — Само че не ми е по вкуса да седя на бюро и да изчислявам производството. Заявих му, че желая да се занимавам с износа. Тогава той ми заръча да предприема това пътуване и сам да видя кое как е.

— А-ха. Ти далеч отиваш? Оттатък Крию'н Дит?

— Може би да, а може би не. — Хорн реши да рискува да подхвърли малка стръв. — Искам да стигна до края и да видя къде се правят андроидите. Спомням си веднъж дядо ми каза, че желяел да се включи сам в търговията с андроиди.

— Няма да успее — отсеке Шембо категорично. Той кръстоса два пръста един върху друг. — Търговия с андроиди ей така. Хора, кои занимават с нея, държат нея здраво и не дават никой да им се меси.

— Разбирам — намръщи се Хорн. Сигурно работата на Талибранд е била свързана по някакъв начин с андроидите, а сведенията, с които се е сдобил, са били толкова опасни, че се наложило да бъде проследен и убит. — Интересуват ме само условията на размяната. От Земята за Нюхолм съотношението е около осем робота за три андроида. Вие докарахте много андроиди, а карате обратно сравнително малко работи.

— Оттатък Крию'н Дит андроиди, евтини — отговори Шембо. — Колкото по-отдалечавате от Земята, работи струват по-скъпо от андроиди.

Крию'н Дит. Това беше светът, който бе обявил Талибранд за гражданин на галактиката; сигурно тамошните власти можеха да му кажат защо са предложили да бъде удостоен с това звание.

ГЛАВА 13

— Не, няма да ви кажа по каква причина предложихме Талибранд — заяви студено наследственият съветник Брейтуин. — Искам да зная обаче по каква причина задавате такъв глупав въпрос?

Той беше среден на ръст, много пълен човек. Седеше на високо троноподобно кресло от черна и жълта местна дървесина, тапицирано с нещо като необработени животински кожи, и носеше черна куртка и чер брич с позлатен колан и ботуши от мека кожа до прасците.

Хорн се изчерви. Беше съвсем объркан. Объркан още от пристигането си на Крию'н Дит, защото това беше толкова особен свят! В сравнение с него Нюхолм с всичките си второстепенни различия би могъл да бъде областен вариант на Земята. А тук... Ниският таван от дървени греди, стените от шлифован камък с тесни прозорци постланите на коравия под кожи — всичко изглеждаше толкова варварско.

Хорн повиши глас, за да го чуят всички в залата:

— Толкова ли е важно да знаете по каква причина е *убит* един гражданин на галактиката?

— Какво!?! — Брейтуин сграбчи страничните облегалки на креслото си, наклони тялото си напред и се вторачи свирепо в Хорн. В същия миг през залата премина вик на отчаяние и ужас. Брейтуин ги накара с поглед да млъкнат. — Доказателство!

— Аз отидох от Земята на Нюхолм, понеже Талибранд дойде на Земята от Нюхолм — отговори Хорн. — От Нюхолм пристигнах в Крию'н Дит, понеже Талибранд дошъл в Нюхолм от Крию'н Дит. Знаех това, тъй като имам ето какво.

Подаде бавно сивия портфейл на Талибранд. Брейтуин моментално го грабна, огледа го, после обгърна с поглед всички насъбрали се и изкомандува: „Вън!“

Когато останаха сами, Брейтуин слезе по стъпалата на подиума, на който стоеше креслото му, и закрачи напред-назад.

— Казвате, че сте дошли тук да проучвате съдбата на роботите, които семейната ви фирма продава — заговори той най-последно. — Десет дни отхвърлях молбите ви за аудиенция, защото не исках да си губя времето с някакъв си млад празноглавец от Земята. Този свят е малко по-различен от вашия, младежо. Вашият свят практически сам си върви с вашите машини, андроида, роботи и тъй нататък. А ние тук вършим работата, затова нямам време за празно дърдорене. — Той протегна ръката си с портфейла на Талибранд. — Защо не казахте за какво сте дошли тук?

— Защото Талибранд беше убит! — избухна Дери. — Защото този, против когото е действувал, се опита да организира убийството ми с дуел на Земята, а после — отвличането ми на Нюхолм! Защото Талибранд умря с недовършено дело и който го е убил, се опитва да осуети довършването му от някой друг!

— *Вие* ли се опитвате да го довършите? — учуди се Брейтуин.

— Искам да се опитам! Но дори не зная какво е то!

— Да излезем от тази зала — рече Брейтуини внезапно. — Елате в кабинета ми, там ще ми разкажете всичко.

Кабинетът беше зад подиума. Той беше малък, със същите каменни стени, както залата. На етажерки, закрепени с куки за стената, имаше книги, някои от Земята. Едно момиче в дълга до пода бяла рокля внесе пръстена кана с две чаши и наля някаква възкисела кафява течност.

— Напитката, която ни е направила такива, каквито сме — обясни Брейтуин полушеговито. — Криондитската бира е грубовата и притежава изненадваща сила. Такива са и криондитците.

Пиха, после Брейтуин се облегна назад и кръстоса крака.

— А сега да чуя цялата история! — изкомандува той.

Когато Хорн завърши, Брейтуин промърмори:

— Когато Ларс Талибранд беше тук при последното си пътуване, той не каза нищо за опасността, в която се е намирал.

— *Вие* познавахте ли го лично? — попита Хорн.

— Ларс и брат му Ян са ми далечни роднини.

— Ще ми кажете ли тогава какво вършеше Талибранд?

— Не мога. Мога да ви кажа само какво ни накара да го предложим за гражданство. Той ми донесе доказателство, че най-големият син на една от нашите благородни фамилия е бил отвлечен от

злобен и завистлив съперник; заловил се да търси момчето и го намерил, като при това открил, че и други са били отвлечени. Някакви безскрупулни космически търговци били подкупени да ги отвлекат. И ги прехвърлили отгатък Артуърлд, боядисани в синьо. Но Ларс не се спрял дотук. Той се опитал да проследи докрай цялата тази ужасна машинация. Открил много такива случаи на една дузина различни светове и някъде дори успявал да върне децата на близките им. Това толкова много възмути нашия съвет, че се готвехме да забраним на търговците с андроиди да прекарват стоката си през Крию'н Дит. Но Ян възрази, че сигурно има само няколко такива случая, защото би било невъзможно да се отвлекат толкова много деца и да се представят за андроиди, без хората да забележат. А ние зависим много от печалбите, които получаваме като посредници в тази търговия, макар че лично на мен тя не ми харесва. Но вие сте от Земята, а Земята е местоназначението на повечето андроиди и сигурно вие мислите другояче.

— Аз съм срещал андроиди, които ми харесват повече от самите човеци! — заяви Хорн. — Фактически, както ви казах, без помощта на андроиди нямаше да мога да започна пътуването си.

— От устата на самия Ларс чух — вметна Брейтуин, — че много андроиди рискували живота си, за да му помогнат с надежда да се докаже, че и те са откраднати от родители-човеци, а не получени от някакъв химически бъркоч.

— А каза ли ви Ларс къде се правят андроидите?

— Не, не ми каза. А и не съм го питал. Просто не искаме да имаме нищо общо с тази търговия. Но андроидите са човеци във всички отношения с изключение на едно: те са безплодни. Всъщност се установи, че мерзавците, които са откраднали децата са ги направили така безплодни, като че наистина са андроиди.

Момичето, което им бе донесло бирата, дойде пак и прошепна нещо на Брейтуин. Съветникът бързо стана.

— Брат му Ян е тук. Дошъл е да се срещне с вас.

Хорн също бе станал, когато Ян Талибранд влезе и се учуди, като видя човек, който толкова се различаваше от Ларс, та почти не можеше да повярва, че двамата са били братя.

ГЛАВА 14

Той беше висок, с продълговато лице, с тъмни очи под тънки черни вежди, с дълги ръце и крака и грижливо сресана накъдрена коса. Облечен като Брейтуин, но дрехите му бяха бродирани със златни нишки на чер фон, а коланът му — обсипан със скъпоценни камъни.

— Значи вие, сър — заговори той, — сте землянинът, който се е заинтересовал от съдбата на нещастния ми брат дотам, че е донесъл вест за него чак от Земята. Благодаря ви, искрено ви благодаря, макар че вестта, разбира се, е ужасна.

— Седни, Ян — каза Брейтуин дрезгаво, — и стига си се преструвал, че те засяга дълбоко.

На устата на Ян Талибранд напираше някакъв рязък отговор, но после повдигна рамене и отвърна спокойно:

— Ларс прекалено често рискуваше живота си, като се залови така безразсъдно с този проблем, който го беше завладял. — Той седна на един стол и кръстоса крака, отказвайки с бързо поклащане на глава предложената от сервитьорката бира. — Разкажете ми как стана това.

Хорн изложи сухо фактите.

— Аз го предупреждавах — поклати глава Ян Талибранд. — Ала той все не мирясваше. Ако ме бе послушал, можеше да бъда жив и щастлив в имението ни на Крию'н Дит.

— Може би жив — изръмжа Брейтуин, — но не и щастлив. Той беше щастлив само когато гонеше злото.

— По-голям или по-малък брат ви беше Ларс, мистър Талибранд? — запита Хорн.

— С три години по-млад. И за ваше сведение не съм мистър, а наследствен съветник. — Талибранд стана. — Ще трябва да почета кончината на брат си. По традиция устройваме гощавка в памет на покойниците. Сигурен съм, че брат ми щеше да пожелае да присъствувате, мистър Хорн — той наблегна на тази дума.

Хорн стана и направи полупоклон.

— Ще бъде чест за мен — произнесе той церемониално и с крайчеца на окото си долови лекото одобрително кимване на Брейтуин.

Ян Талибранд покани Хорн в луксозната си наземна кола. Тя се плъзна бавно по улиците на града. Заобиколиха космодрума; на един новопристигнал кораб тъкмо се товареше партида андроида, които крачеха на групи от по двайсетина под охраната на човек и бяха вкарани в постройките, подобни на тия, които Хорн бе видял на Нюхолм. Колцина ли от тях бяха прикрити човеци?

Въпреки че имението на Талибранд не беше най-голямото на планетата, то беше доста внушително. Смрачаваше се, когато приближиха до къщата. Тя беше дълга каменна постройка с дървен покрив. Пред нея имаше градини, които напомняха на Хорн донякъде за градините около техния семеен дом, и му стана малко тъжно.

— Слугите ми и стаята ви са на разположение — каза Талибранд.

Толкова разкошно обзаведена стая Хорн не бе виждал досега на Крию'н Дит. Там имаше криюндитски костюм и той се преоблече с него; земното му облекло много биеше на очи. На вратата се почука плахо. Предположи, че слугите на Талибранд носят багажа му, и подвижна да влязат.

Една жена — не, просто едно момиче — се вмъкна бързо, затръшна вратата подире си и застана облегнато на нея със затворени очи, сякаш се съвземаше от огромно усилие. Тя беше слаба, но стройна, с дълга кестенява коса.

Хорн ѝ посочи стол.

— Не, не смея да оставам. Ако Ян ме е чул да идвам, страшно ми е дори да си помисля какво ще се случи. Трябва да ви кажа, че името ми е Мода Талибранд. Вярно ли е, че сте дошли тук да донесете вестта за смъртта на Ларс?

— Мода Талибранд — повтори Хорн. — Да не сте сестра на Ларс?

— Не — отговори тя и тръсна малко гордо глава. — Аз съм неговата вдовица.

— На вас — произнесе Хорн бавно, — ако обещаете да не разкривате това, ще призная, че дойдох тук не да донесе вестта за смъртта на Ларс — макар и да е вярно, че е мъртъв, — а да видя дали ще мога да продължа неговото дело.

Тя го гледаше с трепереща горна устна и понечи да каже нещо, но се обърна и избяга от стаята.

Тя не се яви на вечеря. Но на гощавката, която Ян уреди на следващия ден по обед, седеше в единия край на дългата дървена маса в голямата зала, облечена в черно и с черна панделка на косата. От време на време вдигаше очи от масата да погледне стола, драпиран в черно, който стоеше празен в другия край.

Ян държа реч, в която възхвалява добродетелите на брат си, но явно не влагаше сърце в нея. Брейтуин говори по-добре, ала прекалено разтегнато. Човекът, чийто син бил отвлечен и преобразен като андроид, скочи на масата с ръце на хълбоците.

— Не се опитвай да лъжеш, съветнико Талибранд! — ревна той. — Ти се радваш, че брат ти е мъртъв, защото той беше по-добър от теб!

Талибранд също скочи на масата, крещейки на един от слугите да му хвърли сабя. Хорн забеляза, че Мода Талибранд се бе наклонила напред с разтворени устни, може би произнасяше молитва за човека, който така бе възхвалил съпруга ѝ.

Брейтуин помъкна Хорн извън залата.

— Приберете се в стаята си — посъветва го той — Това може да се разпростре. Ян Талибранд не е обичан и в имението вече се събира малка армия.

Отначало Хорн помисли, че е объркал стаята си, когато най-после стигна до нея, защото на един от столовете седеше приведена фигура във вехто наметало, която му заговори с тих старчески глас:

— Моля да ме извините, мистър Хорн, но трябваше да ви поговоря за сина си. Ларс беше мой син!

Едва сега светлината падна върху лицето ѝ. Хорн видя потресен, че лицето на майката на Ларс Талибранд е *синьо*.

ГЛАВА 15

Тя заговори бързо, объркано, като понякога се повтаряше, но явно говореше искрено и разказът ѝ беше много прост.

Берг Талибранд, баща на Ян и Ларс, бил „по-прост“ от синовете си. Хорн подразбра това като по-малко интелигентен, може би дори в сравнение с най-ниското равнище на Земята. Когато жена му се разболяла от буйните му любовни излияния, след като родила първия му син Ян, той отишъл на космодрума и си хванал андройдка, която да го задоволява.

Когато андройдката му — уж неплодна, затова и предпочитана — забременяла, отначало Берг Талибранд подхвърлял шеговито, че благодарение на мъжествеността си можел да създаде деца дори на жена, която не би могла да има. После това особено положение започнало да го гнети. Така работата била потулена, ала Берг бил обладан от фикс идеята, че е прокълнат, а не надарен с невероятни способности да създава поколение, и накрая умрял от умопомрачение.

В това време Ян бил достатъчно възмъжал, за да управлява имението, и прогонил паразитите, които ограбвали баща му. Но тогава доведеният му брат Ларс също бил достатъчно възмъжал, за да му попречи да премахне старата андройдка, която му била фактически майка. А когато Ларс узнал какво е сполетяло сина на човека, който бе оскърбил Ян в Голямата зала днес, всичко му станало ясно. Майка му може би не била андроид; тя също трябва да е била отвлечено дете от човешко потекло. И това го накарало да скита от свят на свят, за да дири търговците на андроди, които надували печалбите си, като крадели деца на човеци.

Но две причини му пречили да признае старата жена за своя майка. Първо — животът ѝ като андроид така формирал съзнанието ѝ, че не можела да се примири с перспективата „да стане човек“. Освен това синият цвят на кожата ѝ се дължал на неизлечимо заразяване с някаква саморазмножаваща се протеинова молекула. И второ — Ян нямал особено желание да позволи на предполагаемия си брат да даде

гласност на факта, че в действителност е незаконороден. И нищо чудно, че Ян мразел брат си!

Вратата се разтвори широко, Хорн скочи уплашено.

Пред него стоеше Ян Талибранд, задъхан, с потно лице, от левия му ръкав и по ръката течеше кръв. Кръв имаше и по оголената сабя, която държеше отстрани.

Той пое дълбоко дъх преди да заговори на криюндитски на старицата зад Хорн, която закри лицето си с ръце. Най-сетне, изглежда, в отговор на въпрос, повторен десетина пъти, чийто смисъл Хорн почти схвана, макар и не напълно, тя отвърна през сълзи и Талибранд се изплю на пода.

— Значи ти, земни подлизурко — каза той на Хорн, — злоупотребяваш с гостоприемството ми и шпионираш семейството ми.

Старата жена извика, че доброволно е дала сведения на Хорн и лицето на Ян се изкриви от страшен гняв.

— В такъв случай между нас е свършено! — изръмжа той. — Твърде дълго вече изкарваш на показ позора на семейството ни!

Той скочи напред, размахвайки сабя, и разцепи главата на старицата от темето до тила.

Хорн беше потресен. Талибранд изтегли сабята си бавно, като че сам ужасен от постъпката си.

— Позорът на баща ви е нищо в сравнение с *този позор!* — каза Хорн хрипкаво.

— Да убия андроид ли е позор? — кресна Талибранд. — Та това е все едно да убия животно! Каквото и да е казал Ларс, каквото и да е твърдял мнимият ми брат, той беше андроид, „нищо“, а не човешко същество! И никому няма да позволя да казва обратното.

— Как? — запита Хорн. — Като ме съсечете беззащитен, както съсякохте майката на брат си? Хайде, направете го! Рано или късно то ще се разбере! Както разбрах какво представлявате вие.

— Ела де! Ще ти дам сабя. Казват, че си бил изкусен във фехтовката. Ти си убил неотдавна един от нашите агенти! Но той беше мекушав и землянин като теб. Ха, да видим можеш ли да се мериш с човек от Крию'н Дит!

Един от *нашите* агенти! Значи докато Ларс Талибранд е гонел неумолимо лошите хора, които е мразел, собственият му брат е дружал със смъртния враг.

Талибранд го поведе бързо през коридорите към голямата зала. Минаха край следи от бой. От време на време отвън се чуваше пукот на мощно огнестрелно оръжие.

— Ето сабя! — Талибранд докосна със сабята си една друга, захвърлена на пода.

Хорн я грабна и след миг вече се бореше за живота си. Той има краткото удоволствие да види погледа на изненада на противника си от умениято, с което боравеше с оръжието. Принуден да се отбранява, той стъпи в локва кръв, подхлъзна се и падна, но успя навреме да се изправи. Изтласка Талибранд десет крачки назад. После Ян кръстоса сабята си с неговата. Хорн освободи оръжието си и отбягна следващата атака на Талибранд. Но когато при това се обърна, видя, че не бяха сами. През двете врати бяха влезли слуги, нарамили дълги пушки. До тези груби мъже стоеше Мода Талибранд. Тя гледаше напрегнато, склонила ръце като за молитва.

За половин секунда Хорн бе отклонил погледа си; Талибранд се хвърли и вдигна високо сабя за смъртоносен удар. Мода извика. Хорн се дръпна настрана и сабята му улучи вече ранената лява ръка на Талибранд и разпори месото. Талибранд нададе остър вик и мигновено слугите се втурнаха. Двама му помогнаха да се задържи на крака, а другите уловиха Хорн и измъкнаха сабята му.

Мода закричи към тях; на всяка стъпка черната ѝ рокля шумолеше леко по пода. Спря се пред девера си и го заплю в лицето.

— Подлец! — каза тя. — Няма ли да накараш наемниците си да довършат работата, която нямаш сили да свършиш сам? Хайде! Кажим да прережат гърлото му като на свиня! — Тя тропна с крак, кипяща от гняв. — Ех, защо не бях мъж!

— Ти не си естествена жена! — каза Талибранд хладно. — Дете на андроид! Ти ме отвращаваш и аз не обръщам внимание на бръцолевенията ти. — Очите му се впиха в лицето на Хорн. — Но аз няма да го убия. Той не заслужава достойна смърт. Заварих го в стаята му с трупа на свекърва ти. Разцепил черепа ѝ.

Наглостта на тази лъжа възмути Хорн толкова, че понечи да се нахвърли върху него: „Ах, ти...“ Но един от слугите сложи огромна длан на устата му и макар че Хорн се опита да го ухапе, за да си махне ръката, не успя.

Талибранд пристъпи към Хорн. От прясната му рана още течеше кръв, а лицето му беше восъчнобледо.

— За теб, който, изглежда, обичаш андроидите, може да има само една логическа, красива участ. Вярвам, че ще *намразиш* живота си, преди той да угасне!

ГЛАВА 16

Хорн бе помъкнат към една тъмна, воняща стая. Някаква стара жена, съсухрена като мумифициран прилеп, счупи под носа му капсула с нещо, което миришеше остро, и той загуби съзнание.

Събуди се в мрак, който кълтеше от човешки команди. По-късно отново проби за кратко булото на съня и видя, че се носи във въздуха при слаба гравитация, отскачайки от стените на някаква кубовидна клетка от опънати ремъци.

Следващия път, когато се събуди, лежеше на чакълеста земя. Околният въздух беше остър и студен, ала свеж. Някакъв човек току-що бе плиснал върху него ведро студена вода. Той кресна:

— Стига си спал! — Тръсна ведрото на земята. — На крака!

Хорн стана, олюлявайки се, и се огледа бавно. Небето беше бяло от високите облаци, които се носеха по него; земята също изглеждаше бяла и тук-там излъчваше някакво кристалинно отражение. Солни залежи. От далечината долиташе шепотът на ленив океан, разбиващ се в бряг. Когато Хорн облиза устните си, водата, която още се стичаше по лицето му, имаше солен вкус.

— Къде... къде сте ме довели? — прошушна той.

Човекът с ведрото се засмя.

— Далеч от Земята, приятелю! — Той вдигна палец. — Тръгвай.

Хорн се помъкна, препъвайки се като сляп, соленият чакъл влизаше в обувките му и нараняваше краката. После пък трябваше да се катери по една дюна, остри тревисти растения шихаха и режиха пиццалите му. А отвъд гребена на дюната...

Лагери. Лъскави бараки от солни блокове. Сред тях димяха към небето огромни казани, заобиколени от мътна синина. Когато Хорн се приближи повече, синината се раздели на частици — частици с човешки форми. Това бяха деца. До всеки от казаните крещеше яка жена-човек, която следеше разпределението на димящата каша от казаните.

На една пресечка на пътеките между постройките остър женски глас подвижна на спътника на Хорн и към тях закрачи жена с властен вид.

— Тоя ли е изпратил Талибранд от Крию'н Дит? — попита тя, оглеждайки Хорн от горе до долу. — Жалък екземпляр!

— Талибранд го изпрати от Крию'н Дит през Артуърлд. Каза да го върнем през Верние.

— Фиргал обработва партидата, която току-що пристигна от Загубения свят. Свали го долу да го посинят. После го включи в групата, с която Плуривел заминава утре. Каза ли Талибранд да го стерилизираме и да му „промием мозъка“?

— Талибранд смята, че е по-добре да не го „промиваме“: ще му бъде по-тежко, ако може да си спомня какъв е бил преди. А що се отнася до стерилизирането, не зная.

Хорн слушаше разговора им с ужас. Значи такава „логическа, красива“ смърт е имал предвид Ян Талибранд!

Пазачът помъкна Хорн към една голяма, ниска постройка, иззидана от вездесъщите солни блокове. Тук Фиргал извършваше „обработката“. Гледката накара Хорн да премалее от ужас и сякаш под светлината на ослепителна светкавица да види това, което Ларс Талибранд се е готвел да разкрие. Истината за произхода на андроидите!

Тук обработваха деца. Човешки деца. Повече от сто чакаха в един двор зад постройката и главата на Хорн се замая от писъците им. Бледи, повечето голи, на възраст между шест месеца и шест години. Жени в мръсни рокли измъкнаха следващото от групата. Сложиха го на една маса, стерилизираха го с бързо облъчване от един селективен радиационен апарат, инжектираха му нещо и го изблъскаха в другия край.

Когато се събуди, кожата му беше синя.

Вмъкнаха го в група млади мъже андроиди — партидата, която Плуривел откарваше утре. Значи така щеше да завърши това дръзко приключение. Той бе открил това, което бе тръгнал да търси. Нямахше фабрики за андроиди. Нямахше андроиди. Имаше *само* деца на човеци, откраднати от родителите им.

Той научи тези подробности малко по малко от разговори с андроидите, с които беше натоварен. Общо взето, те бяха умствено

затъпели, приемаха безпрекословно каквото им се казваше — че били произведени в лаборатория. По-развитите, които биха могли да задават неудобни въпроси, отрано биваха извличани с центрофуга от общата маса и пращани в други лагери на други светове, където им даваха добро образование и ги дресираха по-изтънчено. Ларс Талибранд трябва да е подозирал всичко това. Тогава търговците, знаейки, че всеки момент може да бъдат разобличени, подгонили Талибранд. Ларс Талибранд никога не е виждал търговията с андроида отвътре, както я виждаше Хорн сега, така че в това отношение Хорн знаеше много повече от него.

Товарите се разпределяха при кацането на различните планети. Хорн мислеше, че са го свалили на Верние, но не беше сигурен; дори не можа да види космодрума. Разделен от първоначалните си другари, той бе присъединен към група от по-висок клас. Продадоха го на търг. После отново го натовариха на кораб. По цели дни се рееше из клетката с пружиниращи ремъци във въздух, пропит с воня на натъпкани нагъсто тела.

А после — свеж въздух и познатата гледка. Тук беше нюхолмският лагер! Имаше навеси за дъжд като миналия път, когато мина оттук. Сега той трепереше и се притискаше о другарите си, за да се стопли. Прокълна злочестата си съдба.

Ала внезапно надеждата изгря като нова звезда в мрака на съзнанието му. Дойдоха хора да разгледат андроидите. Говореха шумно, че им трябва суперкарго за пътуване до Земята.

И Хорн, напълвайки дробовете си с въздух и душата си с ведро радост, отметна глава назад и извика: „Дайз!“

ГЛАВА 17

Дайз се обърна към един от спътниците си: „Какво чух, Кайър“?

Кайър! Името, с което беше подписано писмото, намерено в джобовете на Уд. Значи Кайър беше тук, в Нюхолм! Той беше дребен човечец с остри очички; лицето му изразяваше безпокойство.

— Нищо, мистър Дайз. Май един от тях извика.

Хорн бе успял да се промъкне през ремъците.

— Дайз! — извика той пак. — Дайз, ела тук да ме видиш!

Сега острите очи на Кайър се спряха върху лицето на Хорн и ужасни мисли, изглежда проблеснаха в главата му. Третият човек вероятно беше служител от управата на космодрума.

Дайз тръгна към клетката. Внезапно Кайър го улови за ръката. Дайз се отскубна и се спря пред Хорн, взря се в лицето му.

— Ти си Дори Хорн! — възкликна той. — И искам да зная защо този негодник Кайър се опитва да те продаде на мен като андроид! — Обърна се рязко към служителя от космодрума. — Поставете този човек под арест! И пуснете този младеж! Той не е андроид, а човек! Преди по-малко от три месеца пътувах с него от Земята!

Служителят издърпа от колана си пистолет и го насочи към Кайър. Но дребният човечец вече бе преценил безнадеждността на положението си и устата му се движеше, както бе правил Уд на същия тоя космодрум.

— Спрете го! — извика Хорн. — Той има отрова, скрита в зъб!

— Много късно — каза Дайз мрачно, улавяйки Кайър при падането му. — Трябваше да кажеш по-рано!

Хорн изпълзя куцешком от клетката. Дайз му протегна ръка.

— Изглеждаш зле! Къде си бил? Как така оня мошеник се опитваше да те пробута като андроид? Не знаеше ли, че си човек?

— Няма такова нещо „адроид“ — отвърна Хорн. — Всички те са човечи! Аз бях на мястото, където ги обработват. Отвличат ги от далечните планети, после ги стерилизират и боядисват. Накрая ги изпращат на Земята като *фабрични* изделия. Предполагам, че именно

това е открил и Ларс Талибранд. Затуй се е наложило да го убият. Дайз, заведи ме при правителствените власти. Аз трябва да отида на Крию'н Дит и да „подредя“ човека, който ме продаде на търговците на андроиди.

* * *

Спокойните на вид чиновници се спогледаха. После един от тях, който седеше в средата, вдигна очи към Хорн.

— Значи, мистър Хорн, вие сте били отвлечен от този човек на Крию'н Дит и пратен във фабрика за андроиди? Къде ви преобразиха като един от изкуствените...

— Престанете да казвате *изкуствени*! — избухна Хорн. — Уверявам ви, те са деца на човеци!

Пак размяна на многозначителни погледи. Човекът в средата се облегна на масата си.

— Мистър Дайз — произнесе той бавно, — вашият приятел тук явно е бил подложен на значително напрежение. Заведете го при психиатър, когото ще ви препоръчаме, и го оставете да се съвземе от тежките си изпитания при подходящи грижи. Той иска да прекъснем нашите жизненоважни икономически връзки със Земята и да се лишим от приходите, които ни носи търговията с андроиди.

— Но тя трябва да се прекрати! — тросна се Хорн.

Ала пламенността му угасна под равнодушните погледи на чиновниците. Той разпери безнадеждно ръце и обърна гръб.

Дайз мълчеше, когато излизаха от Министерството на търговията. На улицата заговори замислено:

— Как, по дяволите, такова нещо *може* да остане незабелязано?

— Лесно — отговори Хорн уморено. — Част от доставките на андроиди идват сравнително отблизо — от Крию'н Дит, Артуърлд, Лигос, Верние. Ала, както знаеш, сега човечеството се е разпростряло много надалеч. На картата, която ми показва, бяха отбелязани по догадки райони отвъд Верние и Крию'н Дит. За последните два-три века навярно към списъка са били добавени още една дузина светове, без вестта за това да стигне до Нюхолм, а камо ли до Земята. А именно оттам търговците вземат стоката си.

— Искаш да кажеш, че никога не е имало истински андроиди?

— Може да е имало някога, много отдавна. Но те са били правени на Земята, защото за това се изисква невероятен труд, умение и силно напреднали биохимически знания. Навярно те са били икономически абсолютно неизгодни. Но тъй като познавам хората на Земята, предполагам, че е имало огромно търсене. Тогава някои си казал: „Аз знам как може да се реши проблемът!“ И организирай доставки на *вносни* андроиди, за да се задоволи търсенето. Според мен отначало всичко се е свеждало само до отвлечане и печалбата от отделните жертви поддържала цялата търговия. Но вероятно тя се е оказала много изгодна за някои бизнесмени. Така отвлечането се превръща в обширна търговия с роби. Ръководителите й правят всичко възможно да запазят тайната си. Техните агенти се разделят на групи, а истинските похитители работят надалеч, сред изолираните светове, за чието съществуване никой на Земята не е чул. Най-доверените агенти са принудени да се самоубиват, ако има опасност тайната им да се разкрие. А хората, които работят в разпределителните пунктове, са под непрекъснатата заплаха да бъдат включени в следващата партида андроиди, ако издадат тайната. Андроидите вярват, че са произведени фабрично, и образът на синьокожия изкуствен човек така се е натрапил на широката публика, че ако не беше се случила единствената грешка в стерилизирането, в резултат от която се е родил Ларс Талибранд, цялата тази шмекерия можеше лесно да продължава и нямаше да ѝ се види краят!

— Подслушвал съм разговори между андроиди — подзе Дайз на свой ред. — Днес сред тях са разпространява нещо като мит. Те знаят за Талибранд. И вярват, че някой ден той ще дойде при тях и ще има каже, че са всъщност човеци и като се измият в нещо специално, цялата синина ще изчезне. — Дайз повдигна рамене. — А ние смятахме, че това е история, разпространена между андроидите от някой хитрец, за да работят и да се държат добре.

— Именно това е правел Ларс Талибранд. Издирвал е деца, преобразени като андроиди. Някои от тях върнал на родителите им. Но не зная за измиване на синината. Възможно ли е то?

— Е-е-е — поклати глава Дайз.

— Е, изглежда че тук няма да ми повярват — каза Хорн. — Но на Крюю'н Дит има един човек на име Брейтуин, който ще ми повярва.

Трябва да се върна там.

— Как? — попита Дайз рязко. — Та ти си очевидно андроид! Дори и да дойда с теб и да се закълна, че си човек, вероятно няма да ти позволят да напуснеш планетата! И както казах, няма начин да се очисти синината ти.

— Как ли? — повтори Хорн изведнъж с по-весел тон. — Ако успея да остана жив и не се мяркам пред очите на агентите на андроидо-търговците, ще трябва само да почакам Шембо пак да дойде тук. Той ме познава и ще ме закара до Крию'н Дит.

— Би могъл да се опита — кимна Дайз. — А, добре се сетих. Я ми кажи откри ли кой е убил Талибранд?

— Не — отговори Хорн. — Но мисля, че зная кой го е предал.

— Кой?

— Брат му. Брат му Ян го е предал.

ГЛАВА 18

Дайз го заведе пак у дома си, където жена му изслуша сериозно цялата история, мислейки за двамата си малки сина и че всички удобства около нея, цялото материално благополучие, което нейният мъж ѝ бе осигурил, са купени с цената на поробването на децата на други жени. Тя похвали Хорн за извършеното от него.

— Защо не заведете хора да видят мястото, където боядисват горките дечица в синьо? — предложи тя.

— Но къде е то? Дори аз самият не зная — отговори Хорн. — Бях там, ала не можах да видя дори разположението на звездите по небето. Как мога да кажа около коя от тях се върти тази планета? Единственото разрешение според мен е да изтикаме андроидо-търговците. Колкото е възможно по-надалеч. Да възстановим връзката с колонизираните светове. Сигурен съм, че именно оттам идват така наречените андроиди. Можем да изловим хората като Ян Галибранд, Кайър, Уд, Кейвългрюн, но така само ще откъснем цветята от стъблата им, а корените ще си останат.

Тук той излезе прав. След два дена бе извършено покушение срещу живота му. От минаваща наземна кола бе хвърлена малка бомба в Дайзовата къща. По чудо тя падна в отоплителната тръба, която се спущаше в избата, и експлодира там. Съобщиха на силите на закона, но Хорн не вярваше в ползата от разследването.

— На Земята — напомни той — един човек на закона се оказа първият агент на андроидо-търговците, с когото се сблъсках.

Но накара Дайз, жена му и синовете му да се явят публично с превръзки и да заявят, че той, Хорн, е сериозно ранен. И за да изглежда още по-правдоподобно, самият той се пазеше да не се мярка пред очите на хората. Чакаше следващия ход на търговците. Но нищо не се случи. Вероятно чакаха инструкции от Ян.

Най-после Дайз събщи, че корабът на Шембо пристига на планетата, и хукна да доведе криондитския капитан от космодрума.

— Така много неща се изясняват — каза Шембо, когато изслуша разказа на Хорн. — Най-голям космодрум на Крию'н Дит принадлежи на семейство Талибранд. Както винаги, на космодрума пристигат андроида, Ян Талибранд идва да види тях. Хора на Талибранд измиват ръце на целия мой екипаж да видят дали боядисани, за да скрият синя кожа. С всички други кораби същото — Шембо отпи голяма глътка от чашата, която жената на Дайз му бе дала. — Талибранд търси вас. Талибранд много уплашен!

— Добре — каза Хорн. — Но как ще се добера до Крию'н Дит, щом Талибранд ме търси толкова усилено?

Той забеляза, че Шембо клати бавно глава.

— Имам идея — каза криондцитецът. — Струва ми се, зная как да измъкна теб и да закарам при Брейтуин.

Най-важното в плана на Шембо беше времето за кацане на планетата. Корабът щеше да се спусне на космодрума в имението на Талибранд между един и два часа преди зори, през оная мъртва част на нощта, когато мозъците на хората са лениви, а телата им уморени. Тогава Ян Талибранд не би имал желание да се занимава лично с проверка на андронидните пратки. Разбира се, сега не пренасяха андрониди. На борда имаше само един синьокож. Ала опасен.

Корабът кацна и вдигнатите от сън пазачи, мърморейки, излязоха да подложат екипажа на нововъведените проверки и обиски.

Внезапно в другия край на кораба настъпи суматоха. Пазачите се втурнаха да проверят за какво е този шум, тичешком вадейки пистолетите си. Докато разберат, че е човек от екипажа на Шембо, който се прави на пиян, Хорн се скри между две купчини стока, стоварена под един навес в края на космодрума. Той почака търпеливо да утихне. После допълзя предпазливо до вратата; часовоят дремеше и не го забеляза.

След това тичешком, като трудно се ориентираше в тъмното, се запромъква към залата за аудиенции на Брейтуин. За разлика от Ян Талибрайд Брейтуин не смяташе за нужно да се обгражда със стражи и слуги. Хорн стигна безпрепятствено до вратата на залата и задумка по нея с пестници.

Скоро дойде да му отвори един портиер със сънени очи, но като видя, че чука андронид, изруга и понечи да затвори пак.

— Заведи ме при наследствения съветник Брейтуин! — заповяда Хорн. — Измъкни го от леглото, ако още спи!

— Глупак! — изръмжа портиерът. — Днес заседава Наследственият съвет и той стоя до късно да се подготвя!

— Толкова по-добре — каза Хорн с мрачно задоволство. — Кажу ми, че нося съобщение от Ларс Талибранд.

Портиерът кимна недоволиво. Беше смешно да се види колко се бе променило изражението на лицето му, когато се върна.

— Можете да влезете — рече той, преглъщайки.

В залата, подпухнал от сън и все още по нощница, Брейтуин се разкрещя от вълнение, като видя Хорн, когото, каза, мислел за отдавна мъртъв. Но го изслуша и накрая кимна мрачно.

— Днес заседава Наследственият съвет — каза той. — Събираме се от всички краища на Крию'н Дит да обсъдим плановете за идущата година. Но първо ще съдим!

ГЛАВА 19

Наследствените съветници бяха двайсетина, все мъже. Започнаха да са събират час и половина преди разсъмване. Идващите отблизо пристигаха с наземни коли, прозявайки се и протягайки се, тъй като бяха пътували през нощта. Дошлите по-отдалеч бяха пътували по три дни и преспали като гости в дома на Брейтуин, затова започваха деня свежи и отпочинали. Той ги посрещаше в заседателната зала и те отиваха да се стоплят на откритото огнище или да закусят от таблетите на сервитьорките. Буре с киселата криундитска бира чакаше да бъде отворено по-късно.

Ян Талибранд пристигна последен, когато Брейтуик вече бе заел председателското място. Пищната наземна кола спря с бръмчене отвън и грижливо облеченият, грижливо избръснатият, грижливо парфюмираният Талибранд влезе тържествено в залата. Само тъмните кръгове под очите му показваха, че е прекарал последните седмици в смъртен ужас от предстоящото разобличение. Той зае мястото си на масата, отговори на мрачните поздрави и погледна изчаквателно към Брейтуин. Очите на двамата се срещнаха за миг; после Брейтуин наведе глава над книжата пред себе си.

— Днес ние, наследствените съветници на този свят, се събрахме, за да чуем как протичат работите и животът на народа ни, как се раздава правосъдие, как се увеличава благоденствието, как цари мир на Крию'н Дит и къде работата не върви, животът отминава, правосъдието куца, благоденствието намалява или мирът отстъпва място на войната, за да се заловим бързо с изправянето на тези злини. Аз съм Брейтуин. Аз съм тук и се нагърбвам да изпълня добросъвестно задачите си като член на този съвет.

Очите му следяха, докато всеки повтаряше последните му думи, но като че се задържаха по-дълго върху едно-единствено лице.

— Аз съм Талибранд. Аз съм тук и се нагърбвам да изпълня добросъвестно задачите си като член на този съвет.

Брейтуин погледна книжата пред себе си, вдигна първия документ и облиза устни, преди да заговори.

— Обявявам заседанието за открито и обвинявам един от членовете на съвета, а именно Ян Талибранд от рода Талибранд, и поддържам, че той седи между нас не по право, а с арогантност, като се има предвид, че е извършил престъпления, за които трябва да отговаря.

Съветниците се обърнаха и се вторачиха в него. Самият Талибранд бе целият преbledнял и не помръдваше нито мускул.

Досега Брейтуин пееше монотонно думите си. Но изведнъж тонът му стана груб и наблягаше на всяка дума:

— Първо — той е заговорничил с други граждани или неграждани на тази планета, да крадат и продават като роби човеци и особено деца и да извличат печалба от това. Второ — той е заговорничил с други граждани или неграждани на тази планета, да причинят с насилие смъртта на брат му Ларс Талибранд, гражданин на галактиката. Трето — той на своя лична отговорност е откраднал и продал като роб Дери Хорн, гражданин на планетата Земя — Брейтуин облиза отново устни, прибирайки книжата. Сега той гледаше право в Талибранд. — Ян Талибранд, какво ще отговорите на тези обвинения?

Очите на всички се впиха в Талибранд, но той не забелязваше това. Бавно стана, гледайки нещо зад Брейтут. Другите съветници отместиха погледи едновременно и видяха някакъв андроид, синьокож, който влизаше бавно през вратата, която водеше за кабинета на Брейтуин. Андроидът вдигна ръка и посочи Талибранд.

Нервите на Талибранд не издържаха. Със звук, подобен на ридание, той се завъртя на пети и побягна от залата.

— Спрете го! — извикаха няколко гласа, но беше много късно. Преди някой да успее да стигне до вратата, наземната кола отвън избръмча и се отдалечи бързо. Посипаха се въпроси, заглушени от властния глас на Брейтуин:

— Ето тук един андроид, който не е андроид, а човек. Това е Дери Хорн, за когото чухте. Той може да ви каже, че не съществуват андроиди.

Най-старият член на съвета предложи да изслушат показанията на свидетеля. Така с помощта на Брейтуин, който превеждаше за тия,

които не разбираха, Хорн издяла и скова ковчег, който щеше да погребее Ян Талибранд.

* * *

Когато стигнаха до вратите на имението Талибранд, намериха ги залостени. Изведнъж екна изстрел. Куршумът явно беше предназначен за Хорн, ала попадна в корема на най-стария член на съвета. След това деяние вината на Талибранд вече не подлежеше на спор.

Сякаш разбрал, че е обречен, Талибранд заповяда поголовна стрелба. Съветът събра подчинените си, за да обсадят имението.

Настъпиха на смрачаване, пробиха оградата на две-три места и пратиха отряд към космодрума, за да отвлече вниманието на бранителите. В горите на имението пращяха клонки и от време на време се чуваше вик. Из полята се движеха сенки и започна бой с ножове.

Нощта се отцеди бавно. Защитниците бяха изтласкани обратно в къщата. Въпреки това Брейтуин заповяда всеобщо окопаване.

— Тази къща може да падне единствено с бомби — каза той. — Или с глад. А в този сезон те вече са прибрали по-голямата част от реколтата в складовете. Разбира се, всичко е въпрос на време. Трябва да бъдем търпеливи.

— Защо? — произнесе Хорн тихо. — Гледайте!

Отначало Брейтуин не видя това, което Хорн имаше предвид. Стори му се само, че една от бараките до края на къщата изглежда по-голяма в тъмното. После червена ивица показа, че увеличените размери се дължат на вдигащ се стълб чер дим. Пожар!

— Той може да е подпален само отвътре — каза той. — И може да ги прогони навън. Но кой го е предизвикал?

— Някой от слугите на Талибранд, отвратен от него.

— Не може да бъде — поклати глава Брейтуин. — Криюндитците държат на верността.

Но който и да беше виновен, пожарът вършеше работата си. Скоро и други прозорци забълваха дим. Тъй като всички части на сградата бяха взаимно свързани, нищо не можеше да избегне пожара.

Сега изстрелите идеха от другия край на къщата, тъй като защитниците не можеха да издържат на задушливия дим.

— Позор! — произнесе Брейтуин мрачно. — Един от най-красивите стари замъци на Крию'н Дит. Но ако беше оцелял, може би щеше да бъде паметник на позора на Талибрандови.

Сега пушекът се разстилаше по цялата дължина на къщата. Изведнъж широките врати се разтвориха и оттам излезе група жени и деца с бяло знаме. Нападателяте ги отведоха.

Брейтуин се озърна за Хорн, но с учудване установи, че той е изчезнал. Повдигна рамене и подвикна на хората си да се приближат до къщата и да завардят все още отворената врата. Несъмнено Талибранд възнамеряваше да предприеме последен отчаян щурм.

Щурмът се превърна в ръкопашен бой. Нападателяте изскочиха от укритията си, размахвайки саби. Трудно можеше да се каже кои остриета бяха червени от кръв, кои от заревото на пожара. Само виковете на умиращите показваха развоя на боя.

Изведнъж Брейтуин бе осенен от една идея. Хорн може също да се е сетил какво ще стане и е отишъл да уреди сметката си лично. Ругаейки, Брейтуин изтегли сабята си и се втурна.

На моравата пред широките врати се биеше Талибранд, сабята му хвърляше кървави пръски при всеки замах, лицето му беше бледо и напрегнато, ударите му — все още точни и смъртоносни. Рамо до рамо с него се биеха двама от най-близките му съратници.

Брейтуин изблъска настрана един от хората си, за да може да замахне. Сабята му прониза ръката на Талибранд, гърдния му кош, лопатката, гръбнака и коравото му, черно сърце.

ГЛАВА 20

Сега къщата гореше буйно; дървеният покрив беше обхванат до половината от дължината си и димът лумтеше от двойните врати, през които бе извършен последният отчаян щурм. При светлината на пламъците Брейтуин обикаляше къщата и питаше дали някой е видял Хорн или знае къде е. Направи пълна обиколка, без да получи положителен отговор.

Сърцето му се свиваше, когато се върна на изходната точка. Вероятно младият глупак е тръгнал да завърже ръкопашен бой с Талибранд и е бил съсечен в някой храст...

Вик прониза мрака и той се обърна, когато някой вдигна ръка и посочи към къщата. От бълващата дим двойна врата излезе с олюляване някакъв тъмен силует, който носеше безжизнен товар. Спусна се по склона и сложи товара си на земята.

— Някой да се погрижи за нея — каза той с прегракнал от дима глас. — Тя беше жена на един добър човек.

* * *

— Отидох да я потърся между групата жени и деца, която напусна къщата — обясни Хорн. — Съветникът Брейтуин ми каза, че никой криюндитски слуга не би изменил на господаря си. Но явно някой вътре в къщата бе предизвикал пожара.

— Жената на Ларс — кимна Брейтуин.

— Да. Мода Талибранд. Знаех, че тя мрази девера си, макар и да има само подозрения, Когато не я намерих при останалите жени, разбрах, че той е узнал кой е виновен за пожара и нарочно я е оставил там, за да ѝ отмъсти. И излязох прав.

Хорн вдигна бирената чаша и изля в гърлото си още малко от странно приятната течност.

Съветниците бяха насядали в заседателната зала на големи тапицирани столове, пиеха, ядяха и слушаха. Те кимаха одобрително и се споглеждаха с Брейтуин. Лицата им бяха още уморени, но самите те си бяха отпочинали след снощния бой и сега се подкрепяха, продължавайки прекъснатото си заседание.

Брейтуин се прокашля.

— Предлагам първо: решава се да не се позволява повече през криюндитските космодруми да минават така наречените андроиди и занапред да се смята за престъпление, ако криюндитски граждани се занимават с търговия с андроиди. Приема ли се?

Всички вдигнаха ръка.

— Второ: решава се Дери Хорн, гражданин на Земята, да бъде обявен за почетен гражданин на тази планета. Приема ли се?

Отново всички вдигнаха ръка.

— Трето: да се протоколира, че Ян Талибранд, бивш член на този съвет, поради престъпленията си е лишил себе си и своите потомци от правото върху ранга наследствен съветник. Приема ли се?

За трети път всеобщо одобрение.

— По-късно ще се занимаем със заместването му — каза Брейтуин и седна. — А сега имам един въпрос към теб, Хорн. Какво ще правиш с това... с тази твоя синя кожа? Ще трябва да се избавиш от нея.

Хорн погледна неловко сините си ръце.

— Доколкото знам, това е невъзможно — рече той.

Брейтуин порови в един от джобовете си и извади сивия портфейл на Ларс Талибранд.

— Като приятел на един покоен гражданин на галактиката — заговори той с лека светлинка в очите — мисля, че ще можеш да намериш друг гражданин на галактиката, склонен да ти помогне. Както може би знаеш, на Верние има един биохимик на име Гейк, който също носи званието, получено от Ларс Талибранд. Ще те пратим да се срещнеш с него и по всяка вероятност той ще успее да намери начин да противодействува на тази синя зараза. — Той подаде на Хорн портфейла. — Смятам, господа, че няма по-достоеен човек, в чиито ръце да оставим това свидетелство на бившия галактически гражданин Ларс Талибранд, нали? — Огледа залата. Отговориха му с кимване. — А какво ще правим по-нататък?

Хорн стана и закрачи напред-назад.

— Не знам. Трябва да ликвидираме напълно тази търговия. Може би ще бъде достатъчно да забраним на търговците да използват летищата на които и да е честен свят. Ако не... но това е за по-късно.

— Съгласни сме. А сега те моля да заповядаш в кабинета ми.

Озадачен, Хорн влезе в малката стая.

Мода Талибранд стана от стола си да го посрещне. Тя бе свалила черното си траурно облекло и сложила отново простата бяла рокля, която криюндитските жени носеха обикновено. На лицето ѝ беше изписана странна смесица от тъга и щастие.

Двамата дълго мълчеха. Най-последно тя заговори с тон, който показваше, че продължава някакъв прекъснат за малко разговор:

— Знаете ли, аз мислех, че съм омъжена за човек, безкрайно подобър от всеки друг, когото можех да срещна. Трябва да съм съдила за него по брат му. Ала сега знам, че има не един човек като Ларс Талибранд в галактиката. Срещнах друг. А там, където има двама толкова близки, трябва да има и още много, много.

В гърлото на Хорн се надигна някаква буца и той не можа да проговори. Мислеше си за един червенокос мъж, който лежеше мъртъв с нож в гърдите в една стая на Земята.

* * *

Вестта се разнесе.

Съобщиха на Шембо за новите наредби относно търговията с андроиди и че няма вече да се препитава от нея. Той се усмихна и вдигна рамене.

— Трябва търговия — каза той. И се залови да си търси друга работа.

Вестта стигна и до един свят, където кораби кацаха на солена равнина до лениво море, и като че от нея повя студен вятър. Същото стана и на други светове.

Ала на Артуърлд, на Верние, на Лигос и други ефектът беше такъв, като че слънце бе пробил през облак. Така стана по-късно и на други светове, чиито названия бяха известни на малцина, единият от които дори се казваше Загубеният свят.

Дайз се отказа от намерението си да стане капитан на свой кораб и се залови да си търси работа, с която да изкупи участието си в търговията с роби, представяна като превозване на андроиди.

Вестта стигна до Земята и Дери Хорн старши заговори намръщено на баща си:

— Този млад перко, моят син, май наистина е свършил нещо там!

— Преди всичко е развалил сума работа! — изръмжа баща му, преглеждайки съобщенията, че Верние, Артуърлд и Лигос са последвали примера на Крию'н Дит, като са забранили на андроидо-търговците достъп до своите космодруми.

После и двамата вдигнаха едновременно загрижени очи от иконома Роул и се запитаха: *дали той знае?*

Вестта се разнесе най-бързо, разбира се, между андроидите.

Шофьорът на една боклукчийска кола, обслужваща хотела, където Ларс Талибранд бе умрял, коментираше:

— Никога не предполагах, че този мекушав на вид хлапак ще победи! Е, какво ще правите, когато получат съобщението тук и бъдат принудени да отменят наредбите, които ни държат във вериги? Най-напред аз ще...

И се впусна във фантазиране, което се свеждаше главно до това, че андроидите ще бъдат избавени от законите на природата и от човешките закони, за да могат да се осъществят.

Като чу това, Дорди се усмихна и изрече решително:

— Започнете движение за обявяване на Дери Хорн за гражданин на галактиката!

Публикувано във вестник „Пулс“, броеве 16-28/1986 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.